

KRONIKA MĚSTA
DOMAŽLICE
1995

MĚSTSKÁ SPRÁVA

Zasedání městského zastupitelstva

2. zasedání

Konalo se 5. ledna ve 13 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Volba členů okresního shromáždění
3. Volba přísedících okresního soudu
4. Úprava rozpočtu 1994 – výkup pozemků
5. Darování finančních prostředků Sdružení zdravotně postižených
6. Stanovení způsobu odměňování pro neuvolněné členy zastupitelstva a členy komisí
7. Vyhláška o vytvoření a použití účelových prostředků Fondu rozvoje bydlení na území města Domažlic
8. Převod kotelny u přístavby sociálního zařízení při sportovní hale tělovýchovné jednoty Jiskra Domažlice
9. Bezúplatný převod pozemku č. 525/2 v k.ú.Havlovice na vlastníka komunikace Domažlice-Folmava, eventuelně odkoupení tohoto pozemku
10. Prodej pozemků pro bytovou výstavbu v lokalitě Kozinovo pole firmě Paul a Nožič
11. 11 Různé
12. 12 Usnesení, závěr

3. zasedání

Konalo se 23. února od 16 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Koupě pozemků v Třebnicích
3. Prodej pozemků – lovecká chata
4. Prodej části pozemku Gali Optik
5. Prodej pozemku u prodejny nábytku
6. Prodej části pozemku – cesty pro pěší
7. Žádost o výjimku z ustanovení vyhlášky
8. Prominutí poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství – OHES (okresní hygienicko epidemiologická stanice)
9. prominutí poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství –školský úřad
10. Rozpočet města na rok 1995
11. Změna vyhlášky č. 1/95 o vytvoření a použití účelových prostředků Fondu rozvoje bydlení na území města Domažlice
12. Udělení čestného občanství panu Rudolfu Svačinovi
13. Různé

14. Usnesení a závěr

4. zasedání

Konalo se 21. března od 16 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Snížení kupní ceny pozemků v lokalitě parkoviště pod objektem firmy HASSO
3. Vyřešení majetkoprávních vztahů v areálu zahradnictví Bořice
4. Vyhláška o místním poplatku z ubytovací kapacity
5. Příspěvky z rozpočtu města
6. Zrušení kupní smlouvy na prodej ppč. 2378/8
7. Výzva občanské iniciativy občanských komisí okresu Domažlice
8. Různé
9. Usnesení, závěr

5. zasedání

Konalo se 25. dubna od 16 hodin v jídelně Gymnázia J. Š. Baara.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Program regenerace městské památkové rezervace
3. Směna pozemku č. 1057/2 k. ú. Domažlice
4. prodloužení termínu končení likvidace Komunálních služeb s.p. Domažlice
5. Žádost o snížení ceny části ppč. 5141 k. ú. Domažlice
6. Žádost o snížení kupní ceny k pozemkům č. 84/18, 84/19
7. Převod budovy penzionu Baldovská ul. 583 do vlastnictví města
8. Stánkový prodej na náměstí Míru
9. Zpráva o hospodaření města Domažlice za rok 1994
10. Schválení úvěru SNMD (Správa nemovitostí města Domažlice)
11. Žádost o prodej nebo pronájem pozemku v ulici Haltravské v Domažlicích
12. Nabytí nemovitého majetku bezplatným převodem v Havlíčkově ulici čp. 6
13. Autokemp Babylon
14. Různé
15. Usnesení, závěr

6. zasedání

Konalo se 18. května od 16 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Program jednání:

1. Slib člena zastupitelstva
2. Volba pracovních orgánů jednání
3. Žádost o snížení kupní ceny k pozemkům č. 84/18, 84/19
4. Žádost o prodej pozemku stavebních parcel č. 2940, 2941, 2942 na výstavbu garáží
5. Prodej pozemků v areálu zahradnictví Bořice – stanovení kupní ceny
6. Různé
7. Usnesení, závěr

7. zasedání

Konalo se 29. června od 16 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Na programu posledního předprázdninového zasedání bylo mimo jiné projednání návrhu, aby zastupitelstvo požádalo armádu o bezúplatný převod areálu na vrcholu Čerchova do majetku města. Po dlouhé diskusi a zvažování všech pro a proti vyslovilo všech 17 přítomných zastupitelů s podáním žádosti o převod souhlas.

V bodě různé se mimo jiné hovořilo i o požáru Chodského hradu. Někteří občané se dožadují vysvětlení, jak k požáru mohlo vůbec dojít a zda se nejednalo o zanedbání povinností ze strany stavebního dozoru nebo dodavatelské firmy.

8. zasedání

Konalo se 12. září od 16 hodin v malém sále městského kulturního střediska.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Prodej ppč. 4779/7 k. ú. Domažlice
3. Úprava majetkoprávních vztahů v areálu Střelnice
4. Žádost o pronájem, případně prodej domku u jezera v Domažlicích
5. Nabytí areálu bývalé rotty na Bystřici bezúplatným převodem
6. Snížení poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství
7. Zpráva o hospodaření města Domažlice za I. pololetí 1995
8. Různé
9. Usnesení, závěr

9. zasedání

Konalo se 11. října od 16 hodin v zasedací místnosti městského úřadu.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů
2. Prodej částí ppč. 3800/16 v k.ú. Domažlice
3. Příspěvek Hasičskému záchrannému sboru okresu Domažlice
4. Žádosti organizací a spolků o příspěvky
5. Změna podmínek prodeje Heldovny, ručení za úvěr
6. Volba člena rady
7. Konkretizace výše úvěru
8. Volba člena okresní školské rady
9. Privatizace s. p. VAK (Vodovody a kanalizace) Domažlice – převod majetku na město Domažlice
10. Různé
11. Usnesení, závěr

10. zasedání

Konalo se 8. listopadu od 16 hodin v zasedací síni městského úřadu.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Úprava majetkových vztahů k p. č. 3728/1 k. ú. Domažlice

3. Prodej dvou částí ppč. 4780 k. ú. Domažlice
4. Prodej stavebních parcel pro stavbu rodinných domků dle studie řadové výstavby v Šumavské ulici
5. Darovací smlouva – lesní cesta Podkova
6. Změna vyhlášky o stánkovém prodeji ve městě Domažlice
7. Změna vyhlášky o místním poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství
8. Prodej pozemku ppč. 84/1 v k. ú. Babylon
9. Financování provozu Knihovny Boženy Němcové
10. Odměny neuvolněným členům zastupitelstva
11. Různé
12. Usnesení, závěr

11. zasedání

Konalo se 20. prosince od 16 hodin v zasedací síni městského úřadu.

Program jednání:

1. Volba pracovních orgánů jednání
2. Prodej budovy čp. 476 na Bezděkovském předměstí
3. Prodej pozemků č. 2577, 2929, 2930 v k.ú. Domažlice
4. prodej pozemku za účelem parkování v ulici Npor. O. Bartošky
5. Prodej části ppč. 4780 v k.ú. Domažlice
6. Směna pozemků v k. ú. Babylon
7. Návrh kupní smlouvy – Lovecká chata Babylon
8. Zřízení mateřských školek
9. Zřízení Základní školy Msgre. B. Staška
10. Zřízení zvláštní školy
11. Zřízení základní umělecké školy
12. Doplnění zřizovací listiny správy nemovitostí města Domažlice
13. Vyhláška zamezující poskytování sexuálních služeb na území města Domažlice
14. Rozpočet města na rok 1996
15. Různé
16. Usnesení, závěr.

Plné znění zápisů z jednání zastupitelstva tvoří přílohu tohoto záznamu.

INVESTIČNÍ AKCE MĚSTA v roce 1995

- ☐ Zahájena dekontaminace prostor v bývalém Panském dvoře.
- ☐ Ve dvou etapách (před požárem a po něm) probíhala rekonstrukce Chodského hradu.
- ☐ Skončila rekonstrukce fasády a střechy Základní školy Komenského 17.
- ☐ Začala modernizace kuchyně školní jídelny.
- ☐ Skončila rekonstrukce budovy čp. 40, náměstí Míru (Agrobanka), včetně vnějšího pláště a oprava střechy a fasády domu čp. 40 v Havlíčkově ulici.

- ❑ Pražskému studiu KAPA byl zadán projekt organizace dopravy v centru města (hlavní projektant ing. arch. Petr Vávra, zpracovatel územního plánu města).
- ❑ Zpracován projekt zástavby Dukelské ulice (projektantka ing. arch. Vlasta Vojtová).

MĚSTSKÁ ZAŘÍZENÍ

SPRÁVA NEMOVITOSTÍ MĚSTA DOMAŽLIC

Od 1. ledna 1995 vznikla na základě usnesení městského zastupitelstva č. 636/1994 ze 7.

11. 1994 příspěvková organizace města SPRÁVA NEMOVITOSTÍ MĚSTA DOMAŽLICE, s předmětem činnosti: správa v oboru nemovitostí, výroba a prodej tepla, opravy, údržba a ostatní stavební práce, prádelenské služby.

Na základě privatizačních projektů proběhla privatizace předchůdce správy nemovitostí, Bytového podniku s.p. Domažlice, během níž se uskutečnily:

- ❑ Bezúplatný převod tepelných zařízení (kotelů Kozinovo pole, Kovařovicova, Spálená 135, Zahradní 513), poloviny areálu bytového podniku s.p. v Zahradní ulici 513 a nebytového domu čp. 126, náměstí Míru, městu Domažlice.
- ❑ Prodej poloviny areálu Bytového podniku Domažlice s.p. s rozestavěnou halou a skladů s garážemi firmě TEZA s.r.o. Domažlice.
- ❑ Prodej nebytového domu na náměstí Míru 123 panu PharmDr. Herinkovi, který v něm provozuje lékárnu.

V tomto roce zahájila správa nemovitostí půdní vestavbu čtyř bytů ve Vojtěchově ulici čp. 115, včetně generální opravy celého domu. V červnu až v srpnu proběhla přestavba provozu kotelny ve Spálené ulici 135 z původního topného média – lehkých topných olejů na zemní plyn. Skončilo kladení rozvodů kabelové televize na sídlištích Kozinovo pole, 28. října, Kosmonautů, 17. listopadu, Palackého a Kavkaz.

TECHNICKÉ SLUŽBY MĚSTA DOMAŽLIC

Technické služby jsou rozpočtovým zařízením města Domažlic.

V tomto roce dokončily technické služby dostavbu areálu Sokolovny – halu a sociální zařízení. Mimo své průběžné činnosti (svoz popela, péče o veřejné osvětlení, péče o úklid

na hřbitově, likvidace odpadu ve velkoobjemových kontejnerech, provozování městských záchodků) technické služby letos:

- ❑ Zakoupily 78 kontejnerů na tříděný odpad, které rozmístily po městě. Kontejnery jsou ve třech barvách, jeden je na sklo, jeden na plasty a jeden na papír. Náklady na pořízení kontejnerů činily 622.986 Kč.
- ❑ Monitorovaly skládku Havlovice.
- ❑ Zakoupily univerzální vozidlo PRAGA na zametání a sypání soli v zimě za 3,953.742,- Kč, sekačku na trávu JACOBSEN za 1,235.860,- Kč a nakladač UNC 750 za 609.878,- Kč.
- ❑ Nechaly opravit hřbitovní zeď u městského hřbitova. Opravu uskutečnil Stavební podnik Domažlice a stála 369.519 Kč.
- ❑ Zajistily rekonstrukci Bartoškovy ulice, včetně chodníků (za 2,231.079 Kč), opravu chodníku v Havlíčkově ulici (za 154.801 Kč), rekonstrukci Fügnerovy ulice včetně chodníků (za 249.529,- Kč) a ulice Procházkovy (za 246.808 Kč).

Technické služby mají celkem 51 zaměstnanců. Přes to, že se jejich práce v poslední době výrazně zlepšila, mají k ní občané ještě dost připomínek. Jde především o stálý nepořádek kolem kontejnerů, přeplněné odpadkové koše v historickém jádru města a v neposlední řadě zanedbávanou údržbu veřejné zeleně na sídlištích. Podle připomínek občanů, které se pravidelně objevují i na zasedáních zastupitelstva, technické služby spoléhají na to, že občané sídlišť budou zeď (jako tomu bylo v minulosti) udržovat vlastními silami. Při současném růstu nájmu a celkových životních nákladů, i v souvislosti s dalšími změnami v životě společnosti však už ochota dělat zdarma práci za jiné zcela vymizela.

JESLE

Jesle jsou umístěny v Benešově ulici čp. 97. Mají kapacitu 45 míst. V tomto roce je v nich zapsáno 46 dětí. Zaměstnáno je zde 8 dětských sester, prادلena a dvě kuchařky, které vaří i pro I. mateřskou školu a jedna pomocná kuchařka. Zdravotní dozor zajišťují dětská lékařka MUDr. Věra Skočdopolová, zubní lékařka MUDr. Hodanová a zaměstnanci okresní hygienicko-epidemiologické stanice. Do jeslí docházejí na praxi žákyně Střední zdravotnické školy v Domažlicích a Integrované střední školy z Horšovského Týna.

Dvakrát ročně zde procházejí souvislou praxí žákyně nástavbového studia domácí obchodní akademie.

Během tohoto roku skončily stavební úpravy v prádelně. Nově upravená zahrada jslí získala nové průlezky.

MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO

Organizuje pravidelná koncertní a divadelní představení v rámci předplatného – vždy 10 koncertů a 10 divadel, pořádá vzdělávací a jazykové kursy, kursy společenské výchovy, vydává měsíčník – Kulturní kalendář, je hlavním organizátorem občanské části Vavřínecké pouti – Chodských slavností. Zajišťuje i další kulturní služby veřejnosti – pronajímá sál, na objednávku zabezpečuje se svým rozhlasovým vozem ozvučení akcí, konaných ve městě i v jeho okolí. Při městském kulturním středisku pracuje fotokroužek a smíšený pěvecký sbor Čerchovan.

Kulturní akce, uskutečněné v roce 1995 (mimo měsíc leden):

ÚNOR:

- 10. 2.: I. ABONENTNÍ KONCERT – P. Eret, D. Wiesner
- 21. 2.: divadelní představení ZE STARÝCH LETOPISŮ
- 28. 2.: divadelní představení OCELOVÉ MAGNÓLIE

BŘEZEN

- 8. 3.: divadelní představení POVEDENÝ TATÍNEK A JÁ
- 17. 3.: II. abonentní koncert – Art kvartet

DUBEN

- 13. 4.: III. abonentní koncert – Wihanovo kvarteto
- 20. 4.: divadelní představení CESTA NA PARNÍKU LANNA 8 Z PRAHY DO BRATISLAVY ZA 365 DNÍ
- 25. 4.: pořad Jazz a závislosti na drogách

KVĚTEN

- 5. 5.: koncert ORIGINÁLNÍHO PRAŽSKÉHO SYNKOPICKÉHO ORCHESTRU
- 25. 5.: IV. abonentní koncert – J. Marková, soprán, Z. Havránek, baryton, J. Ruml, klavír
- 30. 5.: divadlo pro děti ZLOBIVÝ BROUČEK
- 30. 5.: divadelní představení HYPNOTIZÉROVA NEVĚSTA

ČERVEN

- 9. 6.: V. abonentní koncert TALICHŮV KOMORNÍ ORCHESTR

9. 6.: Mrákovští Chodskému hradu – benefiční koncert
21. 6.: Vítání léta hudbou v letním kině - dechovka MORAVANKA

ZÁŘÍ

14. 9.: VI. abonentní koncert – SAXOFONOVÉ KVARTETO BOHEMIA
15. 6.: varhanní koncert – Otto Novák, Eduard Haken
28. 9.: divadelní představení TRICET VTERIN LÁSKY v podání divadelního souboru z Horšovského Týna

ŘÍJEN

6. 10.: divadelní představení LÉTAJÍCÍ SNOUBENKY
18. 10.: klavírní recitál Jana Simona
23. 10.: Divadelní společnost Josefa Dvořáka - LUCERNA ANEB BOJ O LÍPU

LISTOPAD

2. 11.: VIII. abonentní koncert – MUSICA A TRE
10. 11.: koncert Čerchovanu
16. 11.: zábavný pořad MILUJME SE A MNOŽME SE MILÉ PUBLIKUM

PROSINEC

7. 11.: Vánoční koncert – Khünův dětský sbor a Pražské dechové kvinteto
19. 11.: III. chodský vánoční koncert v kostele

ŠKOLSTVÍ

V souladu s novými předpisy o zřizování mateřských a základních škol vydalo městské zastupitelstvo na svém 11. zasedání 20. prosince zřizovací listiny těchto zařízení. Město Domažlice zřizuje: šest mateřských škol, Základní školu Komenského 17, Základní školu Msgre. Staška, zvláštní školu a základní uměleckou školu.

Mimo školy, zřizované městem, jsou na území města ještě tři střední školy – Gymnázium J. Š. Baara, střední zdravotnická škola, obchodní akademie – a jedno střední odborné učeliště.

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE

Ředitelka Ivana Kubová. Pracují zde čtyři pedagogičtí pracovníci a jedna hospodářka.

V tomto roce probíhalo v domě dětí 31 kroužků a kurzů, které navštěvovalo 417 osob. Dům pravidelně nabízí zájemcům výuku německého a anglického jazyka, výuku hry na

zobcovou flétnu, působí při něm sportovní FIT klub, radiotechnický kroužek, herna Domino (klub pro činnost dětí s videohrami), Dívčí klub ručních prací, rybářský kroužek a další.

V roce 1995 se proti minulým létům zvýšil počet pořádaných akcí. Uskutečnily se: karneval pro děti, společenský ples, několik divadelních představení pro mateřské školy, základní školy a střední školy, zájezdy do divadel v Plzni a v Praze, koncert dechové hudby, výlet pro děti na Orlik a Zvíkov, druhý ročník soutěže Miss Poupě, zájezd do Aquafitu v SRN a na zimní stadion do Klatov, besedy s básníkem Jiřím Žáčkem a se spisovatelkou Markétou Zinnerovou, výlet za poznáním na Kynžvart, Locket a do rezervace SOOS, návštěva plzeňského planetária, letní pobyty v Hojsově Stráži, v Rudolfově Pile a zahraniční pobyt v Itálii. V průběhu roku uspořádal dům 3 burzy dětského odívání a sportovních potřeb. Pokračovala spolupráce se Sdružením zdravotně postižených, s městským kulturním střediskem, s Českým rybářským svazem, s Knihovnou Boženy Němcové. Některé akce domu sponzorovali domažličtí podnikatelé.

Kalendarium

LEDEN

VOLBA ČLENŮ OKRESNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

Na svém druhém zasedání 5. ledna volili členové městského zastupitelstva ze svého středu 9 zástupců našeho města v okresním shromáždění. Zvoleni byli:

Jaroslava Wollerová, ing. František Budka, Jiří Muchka, Jiří Hafič, Václav Bufka, MUDr. Oldřich Tichý, MUDr. Petr Votruba, Josef Krutina a Stanislav Antoš.

NOVÝ HRANIČNÍ PŘECHOD PRO PĚŠÍ

2. ledna otevřeli zástupce starostky Domažlic ing. František Budka, starosta města Furth in Wald Reinhold Macho a starosta města Waldmünchen T. Aumüller v lesích města Domažlic nový hraniční turistický přechod pro pěší a lyžaře Tři znaky - Drei Wappen.

ZEMŘEL VÁCLAV BERAN

Hned počátkem roku překvapila domažlickou veřejnost smutná zpráva. 13. ledna zemřel Václav Beran, dlouholetý vedoucí loutkářského souboru pivovaru. Václav Beran začal svoji kariéru amatérského herce v bývalém domažlickém divadelním spolku Havlíček. Po několika sezónách se však seznámil

s prací s loutkami a loutkoherectví se upsal na celý svůj další život. Každoročně od podzimu do jara, neděli co neděli odpoledne, oživoval se svými přáteli v malém divadélku loutkové postavičky pro radost svých dětských diváků. Vystřídalo se jich v hledišti jeho kouzelného světa loutek nepočítaně. V posledních létech obdivovala Beranovy krále a prince, princezny, draka a čerta, Honzu a Kašpárka už třetí generace dětí. Jim i svým kolegům loutkohercům bude obětavý Václav Beran dlouho a bolestně scházet.

A DALŠÍ ÚMRTÍ

Ve věku 75 let zemřel 20. ledna pan Josef Urban, bývalý ředitel domažlické chlapecké školy, školní inspektor, zapálený turista. Do Domažlic přišel krátce po válce. Na škole se seznámil s kolegyní učitelkou, dcerou dlouholetého úředníka domažlické radnice Ludmilou Solfronkovou, oženil se s ní a v Domažlicích už zůstal. Oba žili skromný a nenápadný život. Josef Urban byl obětavým činovníkem Tělovýchovné jednoty Jiskra Domažlice a kronikářem turistů.

BESEDA O USA

Starostka města paní Jaroslava Wollerová vyprávěla 12. ledna v jídelně gymnázia domažlickým turistům o své cestě po národních parcích Spojených států amerických. Zajímavý výklad doplnila množstvím diapozitivů.

ÚNOR

BESEDA S MILOŠEM ZEMANEM

Téměř celou hodinu čekal nabitý sál kina Čakan na předsedu České strany sociálně demokratické (ČSSD) Miloše Zemana, který se na cestě na domažlickou okresní konferenci své strany poněkud opozdil. Většina z těch, kdo na besedu přišli, vytrvala a ing. Miloš Zeman je nezklamal. Tento svérázný pán dokáže svými neméně svéráznými průpovídkami, po „světácku“ řečeno „bonmoty“, vytočit kdekoho. Nikdo mu však neupře hluboké znalosti problémů, o kterých mluví. Na dotazy odpovídá stručně a věcně, a když se náhodou v té či oné otázce nevyzná, nebojí se to říci, což je mimochodem u našich politiků vzácnost převzácná. Navíc mluví vtipně a zajímavě. Besedy s ing. Milošem Zemanem se zúčastnila i sympatizantka ČSSD, chalupářka z Úboče a známá spisovatelka Zdena Frýbová. Zdena Frýbová psala romány z lékařského prostředí a romány pro ženy. V osmdesátých letech ji proslavila především knížka o humorných příhodách foxteriéra Robina a jeho dvou páníčků s jednoduchým názvem Robin. Po roce 1989 píše ve stejném stylu knížky o Robinových psích následovnicích, dvou skyteriérech a snaží se, tady žel s menším úspěchem, i o politickou satiru.

Po téměř dvouhodinové besedě odešel ing. Miloš Zeman na večeři a z ní na okresní konferenci sociálních demokratů.

JUBILEUM RUDOLFA SVAČINY

24. února se dožil významného věkového jubilea, 95 let, pan Rudolf Svačina, pedagog a národopisec. O Rudolfovi Svačinovi se domažlická kronika zmiňovala už několikrát. Je to významná postava zejména v oblasti chodského národopisu, kde platí za jednoho z největších žijících znalců starých zvyků a tradic. Svačinova dudácká muzika, kterou založil se svým bratrem Stanislavem a která hrála za předmnichovské republiky, byla pojmem, nejlepší chodskou dudáckou muzikou své doby. Poněkud problematičtější je politická činnost Rudolfa Svačiny, či přesněji jeho velmi zdůrazňovaná persekuce za politickou činnost. Že stál pan řídící Svačina (tak se mu v Domažlicích říkalo) po celý svůj život v opozici proti komunistickému režimu je nezpochybnitelný fakt. Mezi členy Konfederace politických vězňů se však najde dost lidí, kteří tvrdí, že pan Rudolf Svačina ve skutečnosti nebyl nikdy citelně politicky perzekuován. Holá pravda je taková, že po roce 1948 musel Rudolf Svačina zanechat své nakladatelské činnosti. Ale to museli všichni nakladatelé, protože nakladatelství bylo bráno jako živnost, živnosti byly zrušeny a živnostníci si museli hledat novou obživu. Vesměs skončili někde ve výrobě nebo v komunálech. A takových lidí byly tisíce. Po roce 1948 musel Rudolf Svačina odejít také z funkce ředitele školy v Domažlicích. Ale - na rozdíl od jiných kantorů, kteří se museli se školstvím rozloučit navždy, on byl přeložen do Horšovského Týna, kde se stal ředitelem tamní zvláštní školy a v této funkci dosloužil do penze. Je proto trochu pochopitelné, že se některým lidem, kteří za uplynulého režimu strávili léta ve vězení, zdá důraz pana Rudolfa Svačiny na jeho politickou perzekuci poněkud přehnaný. Pan Rudolf Svačina je jistě výrazná, dominantní osobnost, která umí zdůraznit své přednosti, získávat

respekt a jako pravý Chod těžce snáší jakýkoli odpor. Snad díky tomu vznikla určitá všestranná glorifikace jeho osoby, která mu ovšem jistě plně patří co do znalostí etnografie.

U příležitosti 95. narozenin Rudolfa Svačiny jej město jmenovalo svým čestným občanem. Po generálu Josefu Buršíkovi, účastníkovi zahraničního odboje, je to už druhý čestný občan Domažlic, jmenovaný po roce 1989.

Pražské Sdružení rodáků a přátel Chodska a Pošumaví Psohlavci jmenovalo pana Rudolfa Svačinu při příležitosti jeho 95. narozenin svým čestným členem.

BŘEZEN

CHODSKÝ BÁL

Bál bez rób a v krojích? Kde jinde by se měla taková mimořádná společenská událost odehrávat než v Domažlicích. Chodský bál 10. března se opravdu vyvedl, jen ženských krojů byla převaha. Pánové už ale přestali kroj nosit koncem 19. století, zatímco ženy na vesnicích ho nosí podnes. Tak se není čemu divit.

VZPOMÍNKOVÉ SHROMÁŽDĚNÍ REPUBLIKÁNŮ

Sdružení pro republiku - republikánská strana Československa uspořádalo 15. března na Chodském náměstí pietní akt u příležitosti 60. výročí obsazení Československa nacistickými vojsky. Předseda domažlické místní organizace Petr Šmejkal položil květiny k pomníku obětem II. světové války. K přítomným asi 80 přihlížejícím občanům pak pronesl krátkou řeč, ve které je vyzýval, abych nezapomínali na památku a odkaz obětí nacismu. Republikáni konali veřejné vzpomínkové shromáždění jako jediní ve městě.

KONCERT KE DNI UČITELŮ

připravila Základní umělecká škola v Domažlicích na 23. březen. Koncert se uskutečnil v domažlickém městském kulturním středisku a účinkovali na něm

učitelé hudebních oborů základních uměleckých škol z Domažlic, ze Kdyně, z Horšovského Týna, ze Staňkova a Domažlický dívčí sbor.

VYSTOUPENÍ FURTHSKÉHO PĚVECKÉHO SBORU

Pěvecký sbor z Brodu (Furthu) Further Chorkreis nacvičil pod řízením sbormistra Roberta Schandera Händelova Mesiáše. Po úspěšné premiéře doma přednesl 25. března známé Händelovo oratorium i v domažlickém arciděkanském chrámu. Znalec sborového zpěvu by jistě výkonu zpěváků z Brodu leccos vytknul, celkově ale posluchači mohli být spokojeni. Sváteční náladu umocňovalo i chrámové prostředí, které dalo oratoriu zvláště vyniknout.

VÝSTAVA V MUZEU

Od 16. února do 10. března si mohli návštěvníci výstavních prostor Muzea Jindřicha Jindřicha prohlédnout, jak kdysi vypadalo jejich město. Muzeum totiž na tyto dny připravilo zajímavou výstavu „Domažlice na fotografiích MUDr. Viléma Karlíka“, doplněnou o sbírku historických pohlednic a fotografie z archivu Zdeňka Procházky. Stomatolog doktor Karlík se fotografováním zabýval od dětství. Od medicínských studií pak sbíral doklady na nejstarší fotografické techniky. Tak se mu také podařilo sehnat vzácné desky se záběry Domažlic z dob, kdy bylo fotografování ještě v plenkách. Starými technikami je vyvolal a získal tím unikátní fotografie z konce 19. a z přelomu 19. a 20. století. Ty pak doplňoval vlastními snímky. S jiným domažlickým lékařem, rovněž zesnulým MUDr. Vladimírem Böhmem, tvořili nerozlučnou dvojici místních fotografů a bohémů. O jejich kanadských žertících si v Domažlicích lidé vyprávěli romány. Jako tohle: To prý si jednou dr. Karlík umínil, že musí

zachytit svítání nad Chodským hradem. Skoro celý květen obcházel ráno, vlastně na rozhraní noci a dne Ostrůvek, ale pořád to nebylo to pravé. Jednou se mu při tom zezdalo, že lepší než ze země bude pohled z jedné z tamních lip, a hned to vyzkoušel. Přinesl si pevný žebřík, vylezl do koruny stromu a zkoušel různé úhly pohledu. Ted' se mu to líbilo. Věc měla jen jeden háček. Dr. Karlík se velice bál výšek. A tak vylezl vždycky jen do půlky žebříku. Jeho snažení pozoroval jednou MUDr. Böhm a hned začal snovat další ze svých recesí. Ted' i on pokukoval brzo po ránu po obloze, až se dočkal. V příhodný den zabušil před pátou ráno na dveře přítelova domu a prý „Vildo, vstávej, honem, honem, máš tam krásný světlo, to bude ono!“ Dr. Karlík vyskočil z postele, a že hned přijde, jen se obleče. „Ale to ani nemusíš“, přesvědčoval ho přítel, „než se oblíkneš, bude světlo pryč. Poběž tak, v pyžamu, cvakneš to a hned se vrátíš. Beztak tam ted' nikdo není, kdo by tam v tuhle dobu co dělal.“ Doktor Karlík se snadno nechal přesvědčit. Vzal fotoaparáty, dr. Böhm žebřík a spěchali těch pár kroků od domu dr. Karlíka pod Chodským hradem na Ostrůvek. Tam dr. Karlík vylezl po žebříku téměř až na vrcholek jedné z lip. „Ještě výš musíš, stoupni si tamhle na tu větev a pořádně se drž, já ti podržím žebřík“, nabádal dr. Böhm. Co by člověk neudělal v návalu fotografické vášně. Dr. Karlík, výška nevýška, poslechl. V tu chvíli popadl dr. Böhm žebřík a v cukru-letu byl pryč. Nešťastný fotograf zůstal na stromě, ze kterého se bál slézt. Marně volal na přítele, aby mu přece pomohl dolů, že spadne. Dr. Böhm čekal. A nečekal dlouho. Za chvíli se začali ze zastávky trousit pasažéři prvního ranního vlaku od Poběžovic. Na Ostrůvku se jim naskytl nezapomenutelný pohled. V koruně jednoho stromu, skoro až nahoře, se nešťastně tiskla ke kmeni dlouhá postava významného domažlického stomatologa v pruhovaném pyžamu. A dole pod stromem

poskakoval MUDr. Böhm a vyvolával: „Lidičky, volejte záchranku, doktor Karlík se zbláznil. On si myslí, že je trestanec, že utekl z kriminálu a že ho chtějí zase zavřít do basy, a tak se schoval na ten strom.“ Bylo z toho tenkrát hotové pozdvižení, ale nakonec se dr. Böhm nad nešťastným přítelem smíloval a ze stromu mu pomohl. Doktor Karlík mu ale pro tentokrát hned tak neodpustil a nějaký čas se na přítele zle mračil.

Na sklonku svého života věnoval MUDr. Karlík svoji unikátní fotografickou sbírku městu Domažlicům.

TŘETÍ ABONENTNÍ KONCERT KRUHU PŘÁTEL HUDBY

Na třetím abonentním koncertu se ve čtvrtek 16. března představil ve velkém sále městského kulturního střediska domažlickému hudebnímu publiku pražský Art kvartet, ve složení: Jiří Hlaváč - klarinet, Hana Müllerová - harfa, Miloš Wichterle - fagot, Václav Drápal - flétna. Koncert přinesl všem přítomným hezký hudební zážitek.

DUBEN

SCHVÁLEN PROGRAM REGENERACE MPR A PROVÁDĚCÍ VYHLÁŠKA

Ministerstvo kultury otevřelo v roce 1993 nový program na podporu památek v městských památkových rezervacích a zónách (MPR). Program, který má název „Program regenerace městských památkových rezervací a zón“, umožňuje majitelům stavebních kulturních památek v rezervacích a zónách čerpat ze státních prostředků finanční pomoc až do výše 60 procent nákladů, nutných k opravě památky. Týká se to všech majitelů, ať soukromých nebo církve či města. Program je velice výhodný, některá města (například Kadaň) z něj už v uplynulých dvou letech čerpala mnohamilionové částky. Podmínkou zařazení do programu je předložení Programu regenerace, schváleného zastupitelstvem a prováděcí vyhlášky programu. Město Domažlice zadalo vypracování svého Programu regenerace městské památkové rezervace (MPR) autorovi územního plánu města ing. arch Petru Vávrovi. Ten předložil v srpnu minulého roku první verzi programu, kterou vypracoval společně s RNDr. Janem Svobodou. Tato verze sice správně vycházela z územního plánu města, postrádala však některé specifické podmínky ochrany památek v historické části Domažlic. Navíc v ní zcela scházely přehledy o počtu a stavu jednotlivých druhů památek v MPR. Při první konzultaci na ministerstvu kultury proto domažlický program neprošel. Na základě jednání a dohody mezi paní Venuší

Klimentovou, vedoucí odboru sociálních věcí, školství a kultury městského úřadu a dr. Věrou Závackou, vedoucí referátu kultury okresního úřadu, referát kultury zpracoval a upřesnil scházející pasáže programu a po vzájemné konzultaci s ing. arch. Vávrou byl program o tento materiál rozšířen. Takto upravený program pak znovu posoudilo ministerstvo kultury, které k němu nevznelo už žádnou připomínku. Po připomínkovém řízení, stanoveným správním řádem, byl program usnesením městského zastupitelstva z 25. dubna tohoto roku vyhlášen veřejnou městskou vyhláškou jako závazný městský dokument.

Program obsahuje

- v úvodu věcné a legislativní aspekty regenerace MPR Domažlice. Dále
- charakteristiku MPR, specifikaci památkových hodnot (stručný přehled urbanistického a architektonického vývoje města, podmínky ochrany a vlastní ochranu kulturních památek včetně režimů činností),
- předpoklady rozvoje MPR (demografické aspekty regenerace, její urbanisticko-architektonické předpoklady, předpoklady rozvoje jednotlivých funkčních složek a majetkové vztahy v území),
- stanovení hlavních cílů regenerace, stanovení jejích priorit (nutnost neodkladného zabezpečení některých památek) a podrobný přehled finančních nákladů, potřebných pro regeneraci.

Jednou ze stěžejních podmínek je nedopustit vylidnění historického jádra města. Program proto mimo jiné stanoví majitelům domů v rezervaci povinnost zachovat minimálně 50% plochy domů pro účely bydlení (všechny domy na náměstí bývaly jako měšťanské domy určeny především k bydlení). Jak však ukazuje dosavadní praxe, právě tato klíčová podmínka rozvoje a regenerace MPR Domažlice půjde plnit nejtíže. Majitelé domů se totiž stále častěji snaží

zbavit nájemníků a přeměnit bytové prostory na prostory nebytové, aby začaly vlastníkům rychle a bez větších nákladů vydělávat.

KONCERT VE FURTHU

Hudební škola Roding - Furth im Wald uspořádala 1. dubna v Brodě (Furthu) koncert, v jehož druhé části vystoupili učitelé a žáci základní umělecké školy z Domažlic. V domažlické části programu se představili: houslový soubor pod vedením Jiřího Antona, dudácká kapela a folklorní soubor, řízený Vlastimilem Konrádym a jako sólisté Jan Lucák, housle a Jiřina Eretová, klavír.

VÝSTAVA VE FURTHU

V sousedním Brodu v Lesích (Furth i/W) se 8. a 9. dubna sešel Kruh přátel česko německého porozumění ke svému každoročnímu jarnímu zasedání. Na přání bavorské strany připravily referát kultury Okresního úřadu Domažlice, Muzeum Chodska a domažlické městské kulturní středisko pro tuto příležitost výstavu o přeshraniční spolupráci okresů Domažlice a Cham pod názvem „Náš příspěvek k evropské kulturní identitě“. Desítkami fotografií a dokumentů autoři dokládají vzájemnou spolupráci v oblasti muzejnictví, hudební pedagogiky, folklóru, péče o památky, i přátelská setkávání občanů obou stran hranice. Výstava, která vzbudila na německé straně značnou pozornost, je instalována v budově staré brodské radnice. Původně měla trvat od 27. března do 9. dubna, pro značný zájem však partneři z Brodu požádali o její prodloužení do 15. 4.

DOMAŽLICKÝ PŮLMARATÓN

V sobotu 15. dubna se běžel známý domažlický lehkootletický závod domažlický půlmaratón. Přes to, že celý den vytrvale pršelo, sešlo se na jeho startu na domažlickém náměstí 60 vytrvalců. Vítězem kategorie mužů se stal Luboš Šubrt z Dukly Praha (1:05:38), ženský závod vyhrála Alena Peterková z Havířova (1:13:16). V kategorii muži nad 40 let zvítězil Slaměný z České lípy (1:10:31), v kategorii mužů nad 50 let byl nejlepší Kindl z Děčína (1:15:49). Nejrychlejším domažlickým vytrvalcem byl Jiří Šimek, který v hlavním závodě doběhl desátý (1:10:15).

BESEDA S VRATISLAVEM EBREM

Knihovna Boženy Němcové uspořádala 19. dubna v předsálí knihovny besedu se známým pražským knihkupcem Vratislavem Ebrem. Přednášející dokázal svým poutavým a vtipným vyprávěním o sobě, o knížkách i o trampotách i radostech knihkupců vytvořit příjemnou atmosféru. Dotazy padaly zejména na současnou nakladatelskou politiku a na stále se zvyšující ceny knih, na které podle pana Ebra žehrají i knihkupci. Každý z účastníků besedy obdržel od pana Ebra na památku i malý knižní dárek.

KNIHOVNICKÁ VÝROČÍ

U příležitosti letošního 150. výročí založení domažlického čtenářského spolku Slovanská lípa a 100. výročí otevření domažlické veřejné knihovny uspořádala Knihovna Boženy Němcové v úterý 25. dubna v malém sále městského kulturního střediska slavnostní vzpomínkový večer. V jeho úvodu seznámila přítomné PhDr. Věra Závacká s dějinami domažlického knihovnictví. Následoval

kulturní program, ve kterém se představili žáci základní umělecké školy a sólista plzeňské opery Milan Bürger za klavírního doprovodu Ivany Janečkové, který přednesl naše i světové operní árie.

LIDOVÝ ŠPERK V MUZEU JINDŘICHA JINDŘICHA

Muzeum Chodska připravilo na duben ve svých výstavních prostorách v Muzeu Jindřicha Jindřicha zajímavou výstavu lidových šperků. Mimo náhrdelníky, náramky a prstýnky vzbuzují největší zájem překrásně zdobené ženské čepce, dětské čepčky a čepení nevěst a droužek.

POŽÁR CHODSKÉHO HRADU

Tragedii, která během jedné jediné noci zničila více než čtyřletou práci za téměř 14 milionů korun a je nejhorší v novodobé historii našeho města, jsem z titulu své tehdejší funkce vedoucí referátu kultury Okresního úřadu v Domažlicích, a tedy pověřeného zástupce zřizovatele Muzea Chodska, kterým byl ze zákona okresní úřad, byla od počátku přítomna osobně. Pokusím se ji tedy pro budoucí badatele vylíčit očima přímého účastníka oněch smutných dějů. Věra Závacká, kronikářka

Opravy Chodského hradu začaly na jaře roku 1991. O rekonstrukci budovy, která byla v naprosto dezolátním stavu, se prý jednalo už od počátku osmdesátých let. Výsledek všech snah byl ale nulový. Někdy v polovině roku 1990 neutěšená situace vyvrcholila. V přízemí západního a jižního křídla hradu

vyrasila ze zdí jakási houba. Její výtrusnice, někde dlouhé až 70 centimetrů, visely ze zdí jako rozcuchané chomáče vlasů. Houba se množila nepředstavitelně rychle a pohled na napadené zdi byl vsutku úděsný. Referát kultury okresního úřadu povolal na pomoc odborníky - mykology z přírodovědecké fakulty University Karlovy a z fakulty architektury Českého vysokého učení technického. Výsledek jejich zkoumání byl jednoznačný - hrad okamžitě evakuovat, ve všech napadených místnostech a ještě minimálně metr nad nimi okopat omítky, obnažit zdivo, navrtat je a dovnitř do zdí aplikovat (dvakrát až třikrát) roztoky na zničení houby. Nutnost okamžité generální opravy celého objektu byla tedy nezpochybnitelná. Jenomže nebyl projekt a co horšího, nebyly ani peníze. Nakonec se ale podařilo téměř nemožné. Díky pochopení ministerstva kultury, ministerstva financí a okresního úřadu se sehnaly první dva miliony korun na dopracování projektu, který už od roku 1987 zpracovával Státní ústav pro rekonstrukci památek (SÚRPMO) Praha a na sanaci zdiva proti houbě. Rekonstrukce mohla začít. Práce byly, tehdy v roce 1991 už ve výběrovém řízení podle kvality nabídek, zadány I. chodské stavební společnosti. Po dohodě muzejníků se stavební firmou muzeum kompletně vyklidilo přízemí jižního a západního křídla hradu. Veškerý archivní materiál, numizmatické exponáty, knihy, pracovníci muzea přestěhovali do budovy Muzea J. Jindřicha, ostatní sbírky do východního křídla prvního patra hradu, kde vznikly provizorní depozitáře. Vlastní stavební práce byly rozpočítány na tři - čtyři roky. Zpočátku, dokud hrad byl ve správě státu, je řídil referát kultury okresního úřadu. Stavebním i památkovým dozorem v jedné osobě byl pracovník referátu pan Jan Kroc. Když pak Chodský hrad převzalo jako svůj historický majetek město, předal mu referát v roce 1994 i řízení stavby s tím,

že stát, vlastník muzea, bude pokračovat ve financování rekonstrukce. Město pak jmenovalo svůj stavební dozor, pana Jiřího Hafiče. V dubnu 1995 byla oprava budovy před závěrem. Zbývalo jen dokončit vestavbu druhé, menší části sádkartonových depozitářů v půdních prostorech. Do přední části depozitářů už muzeum nastěhovalo větší část sbírek nábytku, měšťanského i selského, zemědělského nářadí, barokních domovních a bytových zámků a různé ozdoby domů z tepaného kovu. S otevřením první části nových expozic se počítalo v listopadu.

Čtvrtek 20. dubna byl od rána takový mrzutý den. V 10 hodin se v malé zasedací síni okresního úřadu uskutečnilo výběrové řízení na výrobu nábytku pro vybavení expozic Chodského hradu. Komise ve složení ing. František Kroc (bratr Jana Kroce, který mezitím z referátu odešel), referát kultury, Václav Sika, Muzeum Chodska, ing. arch. Mastný, projektant interiérů muzea, JUDr. Jan Regal za město Domažlice a Karel Foud, Památkový ústav Plzeň, vybrala jako vítěze řízení truhlářskou firmu Kadlec z Hluboké. Její rozhodnutí ale zpochybnil jeden z účastníků řízení, zástupce nábytkářského podniku ze severních Čech. Řízení se díky tomu protáhlo téměř na tři hodiny, a to nás ještě čekalo sepisování závad v patře hradu a jednání s panem Kocianem, majitelem truhlářské firmy z Poběžovic. Tato firma vyráběla pro hrad okna a dveře. Patrně k tomu použila syrové dřevo, a tak část dveří se během zimy seschla natolik, že mezi jednotlivými kazetami výplně byly až tři čtvrtě centimetrové mezery. Zkrátka, bylo toho dost, a když jsme odpoledne s hradem skončili, upřímně jsme si oddechli, že nejhorší je konečně za námi a že už jsme téměř v cíli. Večer bylo v Domažlicích divadlo, ale po celodenních

úporných jednáních jsem byla tak unavená, že jsme se s manželem dohodli, že zůstaneme doma. Bylo nějak těsně po půl desáté večer a já jsem se právě usadila v křesle s knížkou, když zazvonil telefon. „Volá tě paní starostka“, oznámil mi manžel. Pomyslela jsem si, že asi onen neodbytný pán z výběrového řízení, když neuspěl na okrese, šel si stěžovat ke starostce a v duchu jsem už přemýšlela jak co nejvíc jedovatě dát najevo svoji nelibost. „Věro, sedíš?“, ozvalo se z telefonu. „Ne, proč?“ „Tak se rychle o něco opři, ať neupadneš. Hoří nám hrad!“ Tohle tedy bylo překvapení! Kdybych starostku neznala a nevěděla, že nepije, byla bych v pokušení myslet si, že je namol. Ale evidentně nebyla, a tak mne nenapadlo nic jiného, než že jde o nějaký nepovedený žert. „Tedy, že bych zrovna teď měla náladu na vtipy ...“, zavrčela jsem do sluchátka. Ale paní starostka mne nenechala domluvit. Prý nežertuje, je to opravdu skutečnost, nějaká paní to volala na policii a požár už hlásily i muzejní požární hlásiče. Městští policajti jí přišli „vytáhnout“ přímo z divadla. „Tak se prosím tě nachystej, stavíme se pro tebe“. Auto města přijelo skutečně za několik minut. Řidič nás upozornil, že musí zastavit nahoře na náměstí, protože u hradu už jsou hasiči. Jindy bych patrně byla patřičně okomentovala společenský oděv, který měla paní starostka na sobě, módní kostýmek, růžovou halenku s fižím a lodičky na vysokém podpatku, jako nejvhodnější oblek k pobíhání po hradu, ale hrůza a absurdnost toho, co jsme viděly, jen jsme vystoupily z auta, mi doslova vyrazila dech. Ze všech „volských ok“ (větráků) na střeše se valil hustý dým. Hrad osvětlovaly paprsky reflektorů aut, majáčky na jejich střechách k tomu přidávaly mrtvolně modrou záři a v tom všem pobíhali hasiči, rozvínovali hadice, přehazovali materiál na staveništi před hradem, aby byl k budově lepší přístup. Střechu Chodského hradu někdy v osmdesátých

létech překryli měděným plechem. Byla to tehdy ukrutná móda „nezničitelných střech“. Dávaly se na státní budovy, kostely, školy, muzea. Což o to, střechy z mědi jsou skutečně nezničitelné. Jen pod nimi nesmí hořet. V květnu 1991 jsem zažila požár kaple v Chotiměři. Také byla celá překrytá měděným plechem. Domažličtí a blížejevští hasiči tehdy požár vcelku malé stavby hasili od půl páté ráno plné čtyři hodiny. Nakonec se jim ho podařilo zlikvidovat, až když strhli jeřábem celou střechu. Pod rozžhaveným plechem hasit nejde. To všechno se mi honilo hlavou za těch pár minut, než jsme došly k hradu. Uvnitř, v kanceláři ekonomky muzea, nás netrpělivě čekali hasiči a okresní požární rada ing. Formánek. Chtěli vědět, jak se dostanou na půdu. Vysvětlila jsem jim, kde jsou vstupní dveře, ale pak mne napadlo, že někde za nimi je v podlaze velká otevřená díra, připravená pro nákladní výtah. Hrozilo nebezpečí, že v kouři a potmě může některý z hasičů nezajištěným otvorem propadnout. Pan ing. Formánek chtěl, abych jim na projektu ukázala, kde okno pro nákladní výtah je. Jenže na projektu nic takového zakresleno nebylo, na nutnost nákladního výtahu se přišlo až dodatečně, a já sama jsem si nebyla příliš jistá, zda otvor do projektu dokáží zakreslit úplně přesně. A také jsem byla po zkušenosti z Chotiměře dost přesvědčená, že oheň zevnitř uhasit nepůjde. Zeptala jsem se tedy pana okresního požárního rady, jestli by nebylo lepší začít řezat měď a strhnout část střechy dolů. Někteří z přítomných hasičů mne podpořili. Ale bylo to marné, reakce pana rady na moje slova byla dost podrážděná. Prý udělají díru, vezme to „luft“ a celá střecha shoří. „Takhle shoří také, jen to bude déle trvat“, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem neřekla nic. Nechtěla jsem jítřit už tak dost napjatou atmosféru, a tak jsem dál nenaléhala. Pár hasičů mezitím odešlo. Za chvíli se vrátil velitel domažlického

zásahového sboru pan Hecht. V ruce držel bílou hasičskou přilbu. Bílou snad kdysi, teď byla téměř hnědá. „Strčili jsme ji do vchodu na půdu klackem, a takhle vypadá, tamtudy to nepůjde, pošlu tam chlapa a vytáhnu škvarek“. Další varianta byla probourat se na půdu stropem. Stanovit nejprůhodnější místo měl pomoci projekt, jenomže v tom se nikdo z přítomných detailně nevyznal. A stavební dozor hradu, pan Hafič, byl na dovolené v cizině. Navrhla jsem, zeptat se mého kolegy z referátu, který měl na stavbě památkový dozor, ing. Františka Kroce. Hasiči ho přivezli někdy kolem půl jedenácté v noci. Ukázalo se pak, že i tato varianta není realizovatelná. Mezi tím, co jsme se dohadovali nad projektem, paní starostka venku před hradem uklidňovala několik desítek občanů, kteří se shromáždili na Chodském náměstí a stále jich přibývalo. Dým, který se valil ze střechy, byl totiž vidět odevšad z města. A přijížděly další hasičské sbory. Celkem jich u požáru bylo nakonec patnáct. Hasiči na střechu nepřetržitě lili stovky litrů vody. Kouř se mísil s párou a vytvářel nad hradem dýmový oblak. Kolem jedenácté hodiny se jedna domažlická cisterna, která neopatrně najela z jižní strany až ke hradu, propadla do jakési díry a převrátila se. Ke všemu tedy ještě vytahovat auto! Hasiči to vzali s humorem. Špinaví, zamokření, dřeli se se zvedáním velikánského vozu. Úcta nás všech „nehasičů“ k těm obětavým lidem rostla minutu po minutě. Dalším problémem bylo, že žádný ze zasahujících hasičských sborů neměl dostatečně vysoký výsuvný žebřík. A ten byl třeba, aby se zabránilo rozšíření požáru na sousední internát zdravotní školy. Ing. Formánek proto rozhodl požádat o pomoc kolegy hasiče z bavorského Furth im Wald. Přijeli za necelou hodinu i se žebříkem. Bylo fascinující pozorovat jejich zásah. V bílých ohnivzdorných oblecích se na plošině žebříku střídali zhruba po dvou

minutách a neustále zalévali proudem vody spoj mezi střechou internátu a hradu. Když se potom střecha v tomto místě po třetí hodině ráno probořila, šlehaly několik minut kolem dokola jejich plošiny vysoké plameny. Furtští vytrvali i v těchto podmínkách. Díky jim oheň na internát nepřeskočil. Plzeňští a klatovští hasiči se starali o stálé ochlazování střechy východního křídla hradu, kde byly dohotovené depozitáře se sbírkami. V tom místě byla na jedné straně nová protipožární zed' a podle projektu, jak hasiče informoval ing. Kroc, by bývala měla vydržet, a také vydržela, delší dobu i extrémně vysoký žár. Problémem byla druhá, nechráněná strana depozitářů. Hasiči se proto rozhodli střechu neustále chladit vodou, aby alespoň trochu snížili žár a zabránili vznícení krovů nad depozitáři. Díky obrovskému úsilí se jim to povedlo. Z celého hradu zůstala nakonec stát právě jen střecha východního křídla. Krovy jižní, severní a západní části kompletně shořely a v jihozápadním nároží, kde požár vznikl, shořela i část prvního patra.

Od svého večerního příchodu do hradu jsem se, jako zástupce majitele - státu, dožadovala evakuace sbírek (ředitelka muzea, které by to příslušelo, byla také na dovolené v zahraničí). Velitelé zásahu, s výjimkou velitele sboru z Klatov, však byli přesvědčeni, že požár zvládnou a evakuace nebude nutná. A tak jsme s paní starostkou střídavě pobývaly ve hradu a střídavě venku mezi lidmi. Těch se mezitím shromáždilo několik desítek, možná i stovek, nevím, prostě kolem celého hradu jich bylo hodně. Někteří starší lidé plakali. Jak jsme tak s paní starostkou obcházely hrad kolem dokola, zastavil mne zaměstnanec referátu životního prostředí našeho úřadu ing. Kvítek, který bydlel v rodinném domku „Na Ostrůvku“, naproti hradu přes vodu. Sdělil mi, že se před chvílí přímo pod jejich oknem domlouvali dva opilí pracovníci firmy

Realstav z Ostrova nad Ohří, která na stavbě zajišťovala subdodavatelsky některé práce. Z jejich rozhovoru prý vyplynulo, že se na půdě hradu po ukončení pracovního dne cosi slavilo a jeden z dělníků druhému říkal, že ten hrad určitě hoří od těch „špačků“ (cigaretových oharků), co házeli na zem. Paní starostka, když jsem jí rozhovor s ing. Kvítkem zopakovala, přivedla městské policisty, ti pak případ hlásili Policii ČR. Policisté skutečně oba výtečníky našli. Ale, jak nám přišli říci, jen si zjistili jejich totožnost a nechali je být, protože prý byli tak opilí, že nebyli schopni rozumné řeči.

Kolem půlnoci už naděje, že se požár podaří zvládnout z vnitřku budovy, byla minimální. Obrovský žár na půdě, který se už začal přenášet do prvního patra, likvidaci plamenů v podstřeší znemožňoval. V té době přišel pan Antonín Mašl, velitel domažlických neprofesionálních hasičů, který se vrátil z práce ze Staňkova. Tento pán velel zásahu hasičů při zmíněném požáru v Chotiměři, a tak první, co udělal, bylo, že na mne začal křičet, proč jsem ing. Formánkovi neřekla, že musí měď rozřezat. Snažila jsem se mu vysvětlit, že jsem se o to pokoušela, ale moc mne neposlouchal a odběhl. Ted' konečně přišla na řadu varianta rozřezání střechy. Žel, pozdě. Plech se za minimálně čtyři hodiny trvání požáru tak rozžhavl, že pily se hned rozžhavily také a nezabíraly. (Později jsme se dozvěděli, že mezi profesionální jednotkou a domažlickými dobrovolnými hasiči vznikl při vyhodnocování zásahu dost ostrý spor o to, zda bylo možné tak velkému rozsahu požáru zabránit nebo ne. Jádrem sporu byl právě onen fakt, jestli se střecha měla rozřezat okamžitě či nikoli.) Ale vraťme se do hradu. Tam po půlnoci začala být situace kritická. Marná snaha ne požár zvládnout, ale alespoň nějak jej omezit, se začala projevovat rostoucí podrážděností. Své udělala i začínající únava. Kolem čtvrt na jednu v noci se

hradem začal šířit jakýsi divný zápach (snad oxid uhličitý). Hasiči si nasadili plynové masky a my ostatní jsme museli okamžitě budovu opustit. S paní starostkou, která se mezitím stačila odjet domů v rychlosti převléci, jsme pak obcházely hrad kolem dokola stále po stejném okruhu: náměstí, Bartoškova ulice, kolem Zubřiny na Novou cestu a zpět k hradu. Pozorovaly jsme hasiče, mluvily s přihlížejícími, znovu jsme obešly hrad, dívaly se jak na rozhraní střechy a zdi probleskují plameny a utěšovaly se navzájem, že „ještě je to dobré“, východní křídlo stále odolává. Alespoň že tak. Ted' už bylo všem jasné, že účinně zasáhnout proti plamenům půjde až v okamžiku, kdy krovy alespoň v části střechy prohoří a střecha se propadne. Mezitím policie a hasiči utvořili kolem hradu kruh, za který se už nikdo nedostal. Dokonce ing. Kroc, kterého si znovu vyžádali hasiči na nějakou konzultaci, měl co dělat, aby policisty přesvědčil, že jde do hradu na žádost hasičů. Pár minut po třetí hodině ráno jsme s paní starostkou zase stály na druhém břehu Zubřiny proti hradu. Pozorovala jsem, jak se střecha na několika místech začíná kroutit, když paní starostka najednou vykřikla a ukazovala mi na okna prvního patra. Na rozhraní jižního a západního křídla, v oknech Chodské sence a černé kuchyně se objevily plameny. První patro začalo hořet. Následující půlhodinu si pamatuji jen mlhavě. V tu chvíli jsem myslela jen na jedno: v přízemí, právě pod hořícími místnostmi jsou uskladněny obrazy Jaroslava Špillara, díla svatá celému Chodsku. Aniž bych si moc uvědomovala, co dělám, rozeběhla jsem se ke hradu. Na dotaz paní starostky kam letím jsem jen vykřikla Špillar a hnala se dál. Jak jsem doběhla před hrad to nevím, vím, že na mne někdo něco volal, ale já se zarazila, či vlastně „byla jsem zaražena“ až policistou, kterému jsem vletěla přímo do náruče. Samozřejmě mne do hradu nechtěl pustit, ale to už mi bylo

jedno. Pod tíhou napětí posledních hodin jsem se téměř přestala ovládat. Prostě jsem na něj zakřičela, že tam musím, že trvám na okamžité evakuaci sbírek, dokud ta možnost ještě je a hnala jsem se ke dveřím, s policistou a paní starostkou, která mne mezitím doběhla, v patách. Tam mne zastavili hasiči. Ve slovní přestřelce, která následovala, oni tvrdili, že do hradu nesmím, já že tam musím, oni, že tam nemám co dělat, já že to tedy mám, protože v nepřítomnosti ředitelky muzea přebírám zodpovědnost za sbírky a že evakuace se měla nařídit už dávno. Jsou-li v hradě jedovaté plyny, tak ať mi dají dýchací přístroj, když s ním umí hasit hasiči, mohu s ním já pracovat také. A jestli mne do hradu nepustí, že vzbouřím všechny ty lidi, co stojí kolem, a začneme sbírky vynášet, ať se to komu líbí či ne. Paní starostka mne podpořila s tím, že nám občané nikdy neodpustí, když se známým obrazům díky naší liknavosti něco stane. Mezitím se náš hlouček rozrostl o další hasiče, ekonomku muzea paní Vitákovou a ing. Kroce. Zatímco se všichni navzájem přeli, zda evakuovat či nikoli, využila jsem příznivého okamžiku a vběhla do hradu. V půli chodby mne zadržel velitel klatovských hasičů, kde že máme ty Špillary, že mi je tedy vynesou, ale já ať zůstanu před vchodem. Teprve teď mne napadlo, že obrazy sice vyneseme, ale nemáme je kam dát. Měli jsme sice stanovená evakuační místa pro případ nouze, ale jedno v klášteře, druhé v Muzeu J.Jindřicha. Auta ovšem, i kdybychom je v noci sehnali, se teď k muzeu nedostanou a běhat přes celé náměstí se sbírkami v náručí? Vrátila jsem se tedy k paní starostce a ing. Krocovi. Ten mi řekl, že před chvílí mluvil s paní ředitelkou zdravotní školy a že můžeme prozatím dávat sbírky do školy. To byla skutečně pomoc v nouzi. Chtěli jsme jít hned věc vyjednat, když přiběhl jeden hasič s tím, že dveře do místnosti se Špillarovými obrazy jsou zamčené. Ted' povolily nervy pro změnu

paní starostce a poněkud silnějšími výrazy hasičům doporučila, aby tedy ty dveře vyrazili, k tomu všemu co se stalo přidat jedny vyražené dveře že už není žádná škoda. Ale to už se do hradu rozběhla paní Vitáková, v mžiku přinesla klíče a za chvíli začali hasiči nosit první obrazy. Jako zázrakem stály na sušším místě a nebyly ani příliš promáčené. Nicméně pan velitel z Klatov nám řekl, že on osobně si myslí, že evakuace nutná je a že je už na ni možná dokonce pozdě, protože sbírky doslova plavou (skutečně některé věci v 1. patře plavaly, protože v místnostech bylo dobře 20 cm vody). A že jde tedy evakuaci domluvit. Vrátil se za krátký čas s panem Hechtem, kterého zajímalo, jak chceme sami sbírky vynášet. Paní starostka jej ujistila, jen ať se nestará a někam zmizela. Za chvíli přišla s tím, že hovořila s přítomnými občany, že je mezi nimi dost lidí ochotných s vynášením pomoci a evakuace že může začít. Podívala jsem se na hodinky. Od mého zběsilého úprku od Zubřiny do hradu neuběhla ještě ani půlhodina. A zdálo se to jako věčnost. Krátce po půl čtvrté ráno začala evakuace sbírek. Nejprve jsme vynášeli věci z přízemí západního křídla. Hasiči je nosili před hrad, tam je přebírali občané a okny školy nám je podávali dovnitř. Paní Vitáková, pracovnice muzea, s vychovatelkou z internátu školy je rychle zhruba otíraly a já a pan ing. Kroc jsme je ukládali. Škola nám dala k dispozici šatny žáků a dvě třídy. Zaplnilo se všechno. Za nějakých 10 minut ale přiběhl další hasič, že sbírky z přízemí jsou odnesené a že do patra bych měla jít organizovat evakuaci sama, protože hasiči neví, co kde je. Jak jsem vyšla ze školy, uviděla jsem nad hradem obrovské plameny. Jihozápadní nároží se propadlo a plameny konečně vyšlehly ven. „Nebojíte se tam jít?“ zeptal se mne můj průvodce. „Když se nebojíte vy ...“, opáčila jsem. Při vstupu do hradu se ke mně připojil jiný hasič s velikánskou baterkou, narazil mi na

hlavu přilbu a povídá, že je něco jako můj osobní strážce a že tedy jdeme na průzkum. Přes kouř a páru z odpařované vody jsme se dostali do prvního patra, do dvou místností s nejohroženějšími sbírkami. Vedle v místnostech byly ještě další, ale to byla keramika a porcelán, těm prozatím nic nehrozilo, protože voda ani pěna jim ublížit nemohly. Zato ve dvou předních místnostech, kde byly mimo jiné textil, obrazy, dřevěné sochy, hodiny, bylo zle. Dýchatelné ovzduší tu bylo, dalo se klidně dýchat bez masky, to ano. Místnosti ale jsou níž než chodba, na podlaze se shromažďovala voda, bylo jí asi tak dvacet centimetrů a z celého stropu tekla a tekla další, a pořádně teplá. Můj průvodce pochyboval, že do tohoto prostředí vůbec lze pustit lidi. Já jsem se při pohledu na tu spoušť málem rozplakala. Ujistila jsem ho, že už se odtud nehnu a budu sbírky vynášet třeba sama. A ať mi ty stropy pro mne za mne spadnou na hlavu, což se ovšem, jak si myslím, hned tak nestane, protože kamenné klenby snad něco vydrží. Nakonec přišlo několik hasičů a přece jen jsme z patra začali sbírky vynášet. Můj strážce svítil, já vybírala zatím jen nejohroženější věci, hasiči je nosili před hrad a tam je přebírala paní starostka s občany. Byli jsme tam jen pár chvil, snad pár minut, když jsme najednou uslyšeli ránu, praskot, dveře, vedoucí do boční chodby k černé kuchyni se rozletěly jako kdyby je někdo vyrazil a do místnosti vletěl roj jisker. Byla jsem dost blízko, pár jisker padlo i na moji bundu, ještě že umělé vlákno nechytne, jen se propálí. V chodbě, která sousedila s místnostmi, ze kterých jsme vynášeli sbírky, se zřítil hořící strop. Můj strážce skočil k rozraženým dveřím, přibouchl je a snažil se je něčím zapřít. Místnost byla v mžiku plná štiplavého kouře, kolem oken lítaly dolů kusy hořícího dřeva. Později mi ing. Kroc vyprávěl, že prý to vypadalo jako obrovský ohňostroj, který se vymkl kontrole. Hasiči teď asi potřebovali každou ruku,

všichni kamsi utíkali, zůstala jsem najednou sama. Vnitřek hradu se vyprázdnil, čehož pohotově využila paní starostka s několika občany a hbitě začali vynášet sbírky místo hasičů. Přitáhli jsme ke dveřím jedné z místností stůl, já na něj kladla vybrané předměty, aby se všichni nemuseli jako já brodit ve vodě. U mě už to bylo jedno. Byla jsem mokrá skrz naskrz. V místnostech byla dost tma a já měla jen jednu malou baterku. Ale už jsem ani nemusela vybírat. Když ze stropu začaly padat nové proudy vody, jak hasiči dusili plameny, bylo už ohroženo všechno, a tak jsem sbírky brala po řadě, jak mi co přišlo pod ruku. Vlastně jsem tam většinu doby byla sama, ale nějak mi to nevadilo. Jen jednou jsem se pořádně lekla. Zrovna jsem zase něco dávala na stůl, když proti mně z chodby doslova vypluly dvě holé bílé hlavy. Nic víc jsem neviděla. Na zlomek vteřiny se mi mihlo myslí, že jsem se právě pomátla na rozumu a že mám halucinace. Až po chvíli jsem pochopila, oč jde. Byli to dva skinhedi, kteří, jak mi pak řekla paní starostka, hráli vedle v kasinu. Jak byli celí v klasické skinhedské černi, dokonale splynuli se tmou kolem a já jsem potmě rozeznala jen jejich obličeje a oholené lebky. Nevím, jaké byly jejich politické názory, ale byli to prima partneři. Odnosili z místností ty největší předměty jako by to byl nejdražší porcelán a dožadovali se stále těch nejtěžších kusů. Prý mají síly nazbyt, tak ji jednou alespoň využijí k něčemu pořádnému. A jak přišli zase pro další várku, vždycky mi honem řekli, co se venku děje. Tak kolem půl páté ráno lidí přibýlo. Hasiči už nic nenamítali proti řetězu i uvnitř hradu, protože jakmile se propadla celá střecha a oni mohli k plamenům, další rozšíření ohně už tolik nehrozilo. Zato se objevilo jiné nebezpečí. V místnostech vedle oněch dvou se starodávnými klenbami začaly ploché stropy praskat a hrozil jejich pád. Jedna z nově příchozích, zdravotní sestra, jak mi potom řekla, se nabídla,

že mi pomůže sbírky třídit přímo v místnostech. „Taky už toho musíte mít dost“, povídala mi soucitně. Už se rozednívalo, nehrozilo už takové nebezpečí úrazu, a tak jsem pomoc vděčně přijala. Za chvíli na to mi kdosi přinesl termosku s čerstvou bílou kávou. Když prý se před hradem dozvěděli, jak tam čvachtám ve vodě a že jsem úplně mokrá, donesla to tam pro mne nějaká starší dáma. Dodnes nevím, kdo to tenkrát byl. Kávu jsem vypila, termosku odnesli a mne víc než skutečně výborné kafe hřála skutečnost, že na mne někdo myslí, jak se tady plácám v tom marastu. Kolem páté se objevil pan přednosta okresního úřadu. Než jsem mu v tom stihla zabránit, pokročil ke mně a v tu ránu byl nad kotníky ve vodě. Zlobil se, že jsme ho nezavolali už v noci, ale nakonec uznal, že by tam v noci byl sotva co platný. Přivedl sebou okresního ředitele policie pana JUDr. Skalu a na místě domluvili, že nám policie hned po osmé ráno pošle zdarma auta na evakuaci sbírek a že nám poskytne i nějaké prostory na jejich provizorní uskladnění. Policejní ředitel nám velice pomohl. Dělal víc, než mu ukládala povinnost, a jeho lidé také. Po páté hodině už evakuace sbírek z místností s klenbami pomalu končila. Museli jsme se rozhodnout, jak zabezpečit další místnosti před pádem stropů, aby se věci daly vynášet i z nich. K naší malé noční skupince přibyli městský tajemník pan Zdeněk Kadlec, někteří zaměstnanci radnice, ředitel I. chodské stavební společnosti pan Pittner, jeho zástupce ing. Zábranský a další lidé z jejich firmy. Po krátké poradě přivezli dělníci z I. chodské stavební společnosti pár smrkových kmenů. Už po půl šesté, zatímco nad nimi pokračovalo hašení posledních záchrů požáru, začala firma pod dohledem hasičů podpírat stropy v celém prvním patře, místnost po místnosti. Aby byl dostatek podpěr, přivezli zaměstnanci firmy z městských lesů další auto klád. Jiní zaměstnanci

firmy vymetali košťaty vodu z místností a chodeb na schody, odkud pak stékala z patra dolů.

A přicházely i nabídky pomoci. Po šesté hodině přišli téměř současně ředitel gymnázia profesor Tobiáš a ředitel učňovské školy pan Žána. Navrhli, že by jejich starší žáci mohli pomoci při vyklízení sbírek. Domluvili jsme se, že nám hned v osm hodin pošlou každý třicet chlapců. Vrátil se znovu i pan přednosta okresního úřadu. Zprostil mne a ing. Kroce až do odvolání povinností v úřadě a pověřil nás dozorem nad záchranou a evakuací sbírek. Pro potřeby našeho „havarijního miništábu“ sjednal k převozu sbírek zapůjčení dvou nákladních aut. S policejními auty jsme měli k dispozici už pět náklad'áků a vozidla městských technických služeb.

Bylo něco po sedmé, když mne vyhledal tajemník městského úřadu pan Zdeněk Kadlec. Prý bych se měla sjet domů alespoň převléci, paní starostku že už také odvezli. Vděčně jsem přijala, ale doma jsem se dlouho nezdržela. Jen jsem se trochu umyla, oblékla jsem si montérky, gumáky do ruky a jelo se zpět. Po návratu mne hasiči vzali na střechu k prohlídce stavu depozitářů. Ukázalo se, že nově postavená protipožární zeď a sádrokartonové depozitáře za ní odolaly žáru a neshořely. Předměty v nich uložené se, až na saze, vodu a pěnu, při zběžném pohledu zdály být docela v pořádku. Teprve později jsme zjistili, jak moc nás první pohled ošálil. Cesta mezi doutnajícími ohořelými zbytky trámů, ve vrstvě rozmáčeného popela, na které člověku každou chvíli uklouzla noha, nebyla ničím příjemným. Dvakrát jsem málem upadla, a tak jsem za chvíli byla opět obalená špínou. K nezapomenutelným zážitkům toho rána patřil příjezd starosty Furth im Wald, pana Reinholda Macha. Přijel někdy kolem osmé, a protože jsme byli právě na půdě, vydal se tam za námi. Setkali jsme se

nahoře na schodech, hasiči a já špinaví, v gumácích, rozcuchaní, a proti nám pan starosta Macho v bezvadném tmavošedém obleku, bílou košili s kravatou, naleštěné polobotky, obklopený pultuctem novinářů, kteří cvakali fotoaparáty na všechny strany. „Frau Doktor! Das ist.....Horror! Horror!!!!“, pan starosta ke mně přistoupil a za nadšeného aplausu žurnalistů mne, bez ohledu na můj jistě dost odpudivý vzhled, objal. Snad to byly pocuchané nervy, únava, ale najednou jsem měla co dělat, abych se tomu všemu nahlas nezasměla. Nicméně slušelo se poděkovat za skutečně velkou a obětavou pomoc brodských hasičů, což jsme neprodleně udělali a hasiči pak taktně pana starostu i jeho doprovod vyvedli do bezpečnějších míst, i když novináři chtěli za každou cenu na střechu. Jedněch zástupců tisku jsme se tedy elegantně zbavili, ale sedmá velmoc nás stejně vzala útokem. Už v noci se na místo dostavilo krajské vysílání Českého rozhlasu. Zprávu o požáru vysílali od prvních ranních zpráv v pět hodin. Díky tomu byly kolem osmé ráno na místě oba televizní štáby a zástupci minimálně pěti redakcí. A všichni chtěli zprávu teď a hned - co shořelo, jaké jsou škody, jestli byl někdo zraněn, jak požár vznikl a jiné otázky, na které nikdo z nás nedokázal v tu chvíli odpovědět. Když jsme neodpověděli my, sbírali novináři zprávy od lidí kolem hradu. „Nejpovedenější“ bylo páteční (21. dubna, den po vzniku požáru) vysílání TV Nova večer v hlavních zprávách. Bylo tam tolik nesmyslů, že se v sobotu sešla městská rada a chtěla na televizi podat žalobu. Naštěstí si to páni radní rozmysleli, ale vůbec se jejich rozhořčení nedivím. I my jsme byli vzteky bez sebe, když celou sobotu ráno do hradu chodili plačící (skutečně plačící) hlavně starší občané a občanky, že shořel celý městský archiv, a že tam přece byly památky na jejich rodiče a prarodiče, a příbuzné a jaká je to hrozná škoda, a proč jsme ho tam nechávali a nedali po dobu stavby

někam jinam. Z téhož důvodu nám po celé sobotní dopoledne občané blokovali naši jedinou telefonní linku. Ten archiv byl ovšem od roku 1991 po celou dobu rekonstrukce přestěhován v Jindřichově muzeu a při požáru v hradu neshořel jeden jediný list papíru! Ale Nova přece hlásila, že archiv shořel !

V pátek ráno jsme tedy měli co dělat, abychom zvědavé novináře jakž takž uspokojili a nezabralo nám to všechnen volný čas. Zatímco já jsem dělala „tiskovou mluvčí“ (paní starostka už na hradu nebyla, protože musela odjet kamsi do Liberce), ing. Kroc spolu se zaměstnanci muzea organizoval evakuaci. Přišli slíbení studenti a žáci z učňovské školy i se svými pedagogy a přicházeli i občané s nabídkami pomoci. Nejprve bylo ovšem třeba cestu z patra do přízemí uklidit, vyklidit všechno zbytečné, aby nedošlo k úrazu. Evakuované sbírky se díky policii vozily do jejích prostor na Čerchově, přesněji do bývalé roty Pohraniční stráže na Malinové hoře. Méně vzácné věci jsme ukládali do garáží v Jindřichově muzeu, vzácnější porcelán, hudební nástroje, obrazy a podobně se skládaly na chodby a do depozitářů v Jindřichově muzeu. Ing. Kroc s paní Vitákovou dohlíželi na evakuaci v hradě, ostatní pracovníci muzea byli zčásti v Jindřichově muzeu, zčásti na zmíněné Malinové hoře. Ukázalo se, že lidé „od kultury“ přece jen nejsou tak nepraktičtí, jak se o nich tvrdí. Muzejníci evakuaci zorganizovali výborně. Stěhování probíhalo tak rychle, že kolem druhé hodiny odpolední zůstal v 1. patře hradu už jen nepatrný zbytek sbírek, „krámy“, jak jsme jim říkali. Současně s evakuací hradu se začaly odvážet i věci, provizorně uložené ve zdravotní škole. - Ke stěhování snad jeden pozoruhodný fakt. Pozdější inventarizace sbírek ukázala, že se při noční evakuaci, kdy nebylo ani pomyšlení na to, kontrolovat co kdo vynáší, nic neztratilo a dokonce ani nerozbilo. A protože při každém takovémhle neštěstí

se obvykle najde nějaká ta lidská hyena, která využije vhodnou příležitost, slouží tato skutečnost Domažlickým opravdu ke cti.

Po celé páteční dopoledne docházely další a další nabídky pomoci i pomoc sama. Krátce po zahájení pracovního dne přišly jako první paní ředitelka a ekonomka z knihovny s dotazem, zda jsme už vůbec něco jedli. Pan ing. Kroc, kterého se na to ptaly, prý jen vytřeštil oči, mávl rukou a byl pryč. Knihovnice z toho usoudily, že jsme nejedli nic, a proto koupily pro všechny zaměstnance muzea a referátu kultury, kteří trávili na hradu celou noc, opulentní svačinu. Podnikatel, u kterého nakupovaly, vzápětí poslal na hrad pro nás i pro hasiče, jako sponzorský dar několik kilo párků. Jiný podnikatel poslal 10 bas piva. Odjinud přišlo několik plat obložených chlebíčků a několik pytlíků kávy. Kdosi dokonce přinesl pár lahví vína!! Škoda, že jsme na „pohřební hostinu“ neměli ani náladu ani čas.

Lidé nabízeli ihned i finanční pomoc na opravy hradu. Knihovnice první přišly na nápad, založit ve prospěch hradu speciální konto a to také hned udělaly. Druhé konto založilo už v pátek město Domažlice. A už v pátek na něm bylo několik tisíc korun.

Celý hrad byl promáčený skrz naskrz. Hasiči na likvidaci požáru použili 800.000 litrů vody a 2.370 litrů pěnidla. Starosta Furth i/W pan Macho navštívil po svém odchodu z hradu městského tajemníka pana Zdeňka Kadlece a nabídl zapůjčení čtyř vysoušecích přístrojů. Brodští hasiči je přivezli hned v sobotu ráno. Zapojili jsme je v obou místnostech s klenbami v prvním patře, kde se předpokládalo nejvíce vody. Stavební firma musela ovšem vyrobit z prken bednění na dveřní otvory, protože dveře se vesměs od vody zkroutily a byly k nepoužití.

V poledne přivedli policisté ony dva výtečníky, kteří předchozího večera na půdě hradu slavili. Už byli úplně střízliví a celkem ochotně se přiznali, že na půdě skutečně kouřili a že odcházeli notně „namazaný“.

První cizí hasičské sbory - všem jim patřilo naše upřímné poděkování a vděčnost - začaly odjíždět hned v pátek po ránu. Naši domažličtí hasiči však ještě neměli vyhráno. Střecha celého objektu, s výjimkou východního křídla, byla doslova ulitá vodou. Přes to z ní neustále vyšlehovaly další a další ohníčky. Nečekaně začalo znovu hořet i v „chodské senci“. Těžké masivní trámy ze zbytků krovů a stropní trámy, tvořící konstrukci podlah, totiž stále uvnitř doutnaly. Proto hasiči rozhodli, že se ohořelé trámy musejí vytrhat a sházet z podlahy půdy, která nyní vlastně tvořila střechu objektu, dolů do hradní zahrady, uhasit a odvézt. Snadno se řeklo, hůř udělalo. Nebyli lidé. V nouzi pomohla opět policie. Někdo z přítomných policistů přišel na nápad, že by mohli svým autem se zabudovaným rozhlasovým zařízením objet město a vyzvat občany, aby přišli pomoci. Skutečně to udělali a zakrátko se před hradem shromáždily téměř tři stovky dobrovolníků. Nakonec museli hasiči víc než polovinu z nich s poděkováním poslat domů. Ostatní se pustili do práce. Byla to pořádná a nebezpečná dřina. Po hodině vyhlásili hasiči přestávku. Unavení, celí od sazí a popela, se pánové vyhrnuli z hradu a posedali si na obrubníky kolem sochy obětí nacismu. A odtud opět jeden zážitek, který patří k nezapomenutelným. Kdosi si chtěl zapálit cigaretu, ale zjistil, že nemá zápalky. „Nemáte někdo sirky?“, zeptal se kolegů. Vedle sedící vedoucí finančního odboru městského úřadu pan Jiří Regal se otočil a povídá: „Nač, prosím tě, potřebuješ sirky. Jdi si připálit o hrad!“ Humor zajisté poněkud šibeniční....

Po přestávce práce pokračovaly. Ing. Kroc zatím s panem tajemníkem Kadlecem dohodl služby v hradu na sobotu a neděli. Od 6. hodiny ráno do 22 hodin večer měli sloužit muzejníci a zaměstnanci referátu kultury, vždy po dvojicích, každá dvojice půl dne. Od 22 do 6 hodin pak službu přebírala městská policie.

Před šestou večer práce skončila. Pomocníci odešli, kolem hradu posedávali unavení hasiči, přesčítávali první bilanci svého zásahu a svačili. Stála jsem sama nahoře na střeše (vlastně na podlaze půdy) a rozhlížela se kolem, přes střechy okolních domů a domků. Jakživ mne nenapadlo, že budu mít tak krásný výhled, díky tak tragické události. Přemýšlela jsem, jestli jsme udělali všechno pro to, aby se katastrofa, která nás stihla, nestala. V té kritické noci, která byla už za námi, byly najednou zapomenuty všechny sváry, všechna nesnášenlivost, všichni jsme svorně táhli za jeden provaz. Jak dlouho nám solidarita vydrží? (Vydržela, mimochodem, necelý týden.) A také jsem myslela na to, jak asi muselo být dávnému předkovi našeho rodu, provazníkovi Ouřadovi ze Spálené ulice, když před 250 léty (roku 1747) od požáru jeho domu shořela polovina města? A přemýšlela jsem i o všech těch lidech, známých i neznámých, kteří nám v kritických chvílích přispěchali na pomoc a nezištně pomáhali zachránit památky na život našich předků. Možná, že za dalších dvě stě padesát let budoucí historik vzpomene na jednoduchý fakt, že hrad Léta Páně 1995 hořel. Jejich pomoc zůstane s největší pravděpodobností neznámá. A přece právě ona by měla být pro naše potomky zaznamenána jako to nejcennější z oněch kritických chvil.

V půl osmé večer, po dvaceti hodinách nepřetržitého pobytu na hradě, jsme odešli domů.

Druhý den, v sobotu odpoledne, jsme s paní Vitákovou držely podle rozpisu na hradu službu. Seděly jsme v kanceláři teď už, mimo neustálého vyzvánění telefonu, ztichlé budovy. Asi v 15 hodin volal poslanec Parlamentu ČR pan Tolner. Chtěl vědět, jaké jsou škody, a jak máme zajištěné finance na jejich odstranění. Zatímco jsem s ním hovořila, odešla paní Vitáková na obchůzku hradu. Za malou chvíli byla zpět, že prý hrad už zase hoří. Rychle jsem hovor ukončila a utíkaly jsme na „střechu“. V jednom místě se z ní kouřilo. Vzala jsem jakousi skobu, která se povalovala poblíž a odhrabala nános popela. V tu ránu vyšlehl malý plamínek. Na střeše byly pro všechny případy připravené kýble s vodou. Začala jsem oheň ulívat, zatímco paní Vitáková šla zavolat hasiče. Přijeli za chvíli a přímo z nich sálala nedůvěra, co si to ty dvě poplašené ženské vymýšlejí. Na „střeše“ je ovšem nedůvěra rychle přešla. Povolali ještě dva kolegy s krumpáči, a když rozkopali čadící místo, zjistilo se, že hoří silný dubový trám ve stropu. Museli ho vyříznout a shodit do zahrady, kde jej hned uhasili. „Abyste, ženský, neřekly, že vám tentokrát pro změnu zapálili hrad hasiči“, halekali na nás nahoru. Tahle příhoda přiměla hasiče k tomu, že po následující dva dny chodili hrad v pravidelných intervalech kontrolovat. Ale nic už se, naštěstí, nedělo.

Zapsáno podle osobních poznámek kronikářky Věry Závacké a dokumentů z té doby v dubnu 1999. Součástí tohoto zápisu je videokazeta s nahranými nejvýznamnějšími okamžiky průběhu požáru, kterou referátu kultury Okresního úřadu Domažlice věnovala Policie ČR. Její přetočení pro dokumentaci k domážlické kronice (s laskavým svolením pověřené vedoucí referátu kultury ing. Heleny Weberové) zajistil v roce 1999 ředitel MKS pan Zdeněk Peroutka.

DALŠÍ ÚDAJE O LIKVIDACI NÁSLEDKŮ POŽÁRU

No žádost města převzal po dobu nepřítomnosti stavebního dozoru pana Jiřího Hafiče (byl na dovolené v cizině) dohled nad prvními záchrannými pracemi ing. František Kroc, památkový inspektor referátu kultury okresního

úřadu. V neděli po požáru (23. 4.) přijel na prohlídku hradu památkový statik, kterého rovněž na žádost města povolal referát kultury, ing. Jan Vinař z firmy MURUS, obnova památek, Praha. Podrobnou prohlídkou nezjistil pro první chvíli výrazné statické poruchy stavby, nevyloučil ovšem možnost, že se objeví později, jak hrad bude vysychat. (Statické poruchy se pak skutečně objevily na východním křídle, které nestálo na pevném podloží, ale na zásypech, vzniklých podle archeologického průzkumu srovnáváním terénu po velkém požáru hradu na sklonu 16. století.) Doporučil intenzivní vysoušení, vyčištění všech mokrých návozdů ve stropích, které svojí váhou stavbu neúnosně zatěžovaly a zpracoval projekt provizorního zastřešení stavby lepenkou. Jeho závěry potvrdil o týden později statik České pojišťovny. Pojišťovna také, pro urychlené odstranění vody ze zdí a stropů, městu zaplatila nákup vysoušecích přístrojů.

Obnova stavby:

Město ihned po požáru vypovědělo ze stavby firmu I. chodská stavební a uzavřelo smlouvu na další práce se Stavebním podnikem a. s. Domažlice. Vypracování celkového projektu obnovy stavby zadalo firmě MURUS ing. Jana Vinaře. Projektant odhadl náklady na obnovu na 30 milionů korun. Jeho odhad byl téměř přesný.

Financování:

Zde došlo k nepříjemné situaci ihned po požáru. Když v sobotu zveřejnily sdělovací prostředky informaci o veřejných sbírkách na obnovu hradu, ozval se rozhořčeně ředitel krajské pobočky České pojišťovny. Pojišťovna se proti

sbírkám ohradila s tím, že veškeré náklady na likvidaci požáru přebírá na sebe podle pojistky, kterou mělo uzavřeno Muzeum Chodsko a kterou po předání hradu městu město převzalo. Zástupcem pojišťovny pro hrad jmenoval ing. Pittermanovou z plzeňské pobočky České pojišťovny. Účel veřejných sbírek byl proto změněn na opravu sbírek muzea, kde, jak se ukázalo, byly škody, způsobené vodou a pěnou obrovské, zejména na obrazech a dřevě (sochy, nábytek apod.) Ze stejného důvodu - stanovisko pojišťovny - nemohlo město využít ani nabídku dvou milionů korun z Programu regenerace městských památkových rezervací a zón", kterou při oficiálním jednání s přednostou okresního úřadu a starostkou Domažlic slíbilo ministerstvo kultury.

Další osud sbírek:

Několik dní po požáru, když bylo možné do depozitářů natáhnout provizorní vedení elektřiny, uskutečnili pracovníci muzea první prohlídku stavu sbírek v obou půdních depozitářích, kde byla uložena část selského a měšťanského nábytku, zemědělské nářadí a kovové předměty (barokní zámky, tepané mříže apod.). Výsledek byl žalostný. Všechny dřevěné předměty stály na svém místě, zdálo se, že mimo sazí a pěny jsou neporušené. Ovšem první zdání bylo klamné. Žár na půdě byl tak obrovský, že roztavil všechn kov, který stékal po nábytku a nářadí v praménkách. V depozitáři byla uložena i těžká a silná skla z muzejních vitrín, vždy skla z jedné vitríny na sobě. Když chtěli muzejníci skla oddělit, jen nevěřícně zírali. Žár zatavil všech šest skel (1 vitrína měla vždy šest skel) do jedné kompaktní hmoty. Bytelný selský nábytek sice přežil nejlépe, ale jeho barevný povrch se přeměnil v jakousi stříbrnou metalízu. Dýhovaný měšťanský nábytek žár nesnesl. Při pokusu s ním pohnout

se v rukách muzejníků rozpadal na třísky. Z tohoto nábytku se podařilo zachránit a zrestaurovat jen několik kusů. Větší část nářadí musela být rovněž odepsána. Také sbírky, uložené v prvním patře hradu, doznaly značné úhony. Zde se po několika dnech naplno projevila ničivá síla vody a pěny. Pokroucené obrazy, praskající sochy, rezavějící hodinové stroje unikátní sbírky všech možných druhů hodin. Nepotvrdily se tedy prognózy o vysokých nákladech na opravu budovy (první odhady hovořily až o stu milionech korun), zato optimistické úvahy o stavu sbírek vzaly za své. První čtyři miliony na záchranu nejvzácnějších sbírkových předmětů (vesměs gotiky a raného baroka) uvolnil už počátkem května ze svých rezerv okresní úřad. Parlament České republiky na zásah poslanců pánů Mgr. Koronthályho a Tolnera zprostředkoval pak dalších šest milionů korun ze zdrojů ministerstva kultury. Na záchraně sbírek pracovalo několik desítek špičkových českých restaurátorů, kteří odvedli vynikající práci. Většina z nich také snížila své obvyklé ceny nebo si k předmětům, restaurovaným na smlouvu, přibrali dva - tři předměty, které opravili zdarma. Celou tuto akci zahájil akademický malíř Kadavý z Prahy, který už den po požáru poslal do Domažlic telegram, ve kterém sděluje, že zdarma zrestaurouje tři nevíce ohrožené gotické předměty. Muzeum tak paradoxně požárem ztratilo i získalo. Ztratilo vzácný starý nábytek, získalo kvalitní restaurování desítek sbírkových předmětů, které dnes patří k ozdobám jeho expozic. Odborného restaurátorského dozoru nad opravami sbírek se, také zdarma, ujala PhDr. Ludmila Drncová z Památkového ústavu v Plzni. I přes to, že sbírky nepatří do kompetence Památkového ústavu, vyhověl ředitel ústavu ing. Karel Drhovský ochotně žádosti muzejníků o bezplatné „zapůjčení“ zkušeného historika umění, které označil za příspěvek svého ústavu k obnově

muzea. Celkově stálo restaurování sbírek 10,6 milionů korun, z toho kolem 400 tisíc Kč pocházelo z veřejných sbírek, ostatní finance ze státních prostředků.

Problém s děkovnou slavností

Veřejné poděkování krátce po požáru zveřejnily Město Domažlice, Okresní úřad Domažlice a Muzeum Chodska. Úplný text poděkování:

„Poděkování všem ochotným lidem.

Okresní úřad Domažlice, Město Domažlice a Muzeum Chodska děkují všem, kdo pomáhali při likvidaci požáru Chodského hradu a při odstraňování jeho následků.

Děkujeme profesionálním záchranným hasičským sborům z Domažlic, Staňkova, Plzně, Klatov a Holýšova, členům sborů dobrovolných hasičů Freiwillige Feuerwehr Furth im Wald, Domažlice, Kdyně, VELLUS Kdyně, ELITEX Kdyně, Havlovice, Kout na Šumavě, Staňkov, Holýšov, Újezd.

Děkujeme příslušníkům Policie České republiky a městské policie.

Děkujeme ředitelům, pedagogům, pracovníkům a studentům zdravotnické školy, Gymnasia J. Š. Baara, obchodní akademie a středního odborného učiliště.

Děkujeme příslušníkům vojenského útvaru v Holýšově.

Děkujeme zaměstnankyním Knihovny Boženy Němcové.

Děkujeme všem občanům města, kteří pomáhali při evakuaci sbírek, čištění požářiště, kteří na místo neštěstí posílali balíčky s jídlem a přicházeli s nabídkami další pomoci.

Díky rychlému a účinnému zásahu desítek lidí můžeme už dnes s určitostí říci, že vzniklá škoda je sice obrovská, nikoli však nenahraditelná. Cenné muzejní

sbírky, uložené v prvním patře a v přízemí budovy byly bezezbytku evakuovány. Téměř nadlidským úsilím hasičských sborů se podařilo ochránit i oba nové půdní depozitáře, doslova obklopené plameny. Předměty, uložené v jednom z nich zůstaly nepoškozené, a i ve druhém, poškozenějším, neshořel jediný exponát. Pravděpodobně ani promáčení části sbírek vodou nebude mít za důsledek rozsáhlejší ztráty.

V tragických chvílích čtvrtední noci a pátečního rána byly pro všechny, kterým před očima mizely výsledky několikaletého úsilí, projevy občanské solidarity nejcenějším povzbuzením. Přijměte proto všichni, kdo jste přišli na pomoc, ještě jednou naše upřímné poděkování.

Jaroslava Wollerová - starostka města, ing. František Budka, zástupce starosty, Mgr. Pavel Faschingbauer - přednosta okresního úřadu, PhDr. Věra Závacká - vedoucí RK OkÚ, PhDr. Iva Kumperová - ředitelka MCH"

(RK OkÚ = referát kultury okresního úřadu, MCH = Muzeum Chodsko)

V sobotu 9. prosince se na městské radnici uskutečnila malá slavnost. Město pozvalo všechny, kdo se na likvidaci požáru významněji podíleli, včetně sponzorů, s výjimkou zástupců okresního úřadu. Při příležitosti tohoto setkání předal pan starosta z Furth i.W. Reinhold Macho Domažlicům příspěvek na obnovu hradu ve výši 230.000 Kč. Ve své děkovné řeči pronesla starostka města mimo jiné tuto větu: „Přátelé ve Furthu jsou nám blíží než státní orgány v Praze“ a dále kritizovala ministerstvo kultury, že o „opravy hradu neprojevílo zájem“. Zprávu o tomto výroku samozřejmě bystře zveřejnil místní i krajský tisk. Ministerstvo kultury odebírá tiskové informace. A tak už v úterý 12. prosince protestoval jeho zástupce proti výroku paní starostky u přednosta

okresního úřadu i na radnici samotné. Ministerstvo totiž mimo šesti milionů na opravy sbírek bylo připraveno poskytnout další peníze, které ovšem dát nemohlo, protože škody na stavbě hradla v plné výši Česká pojišťovna. Mimo to dalo přímo městu Domažlice v roce 1995 příspěvek 865.000 Kč na práce na hradu, které bezprostředně nesouvisely s odstraňováním následků požáru. Okresní úřad nejprve odmítl pravdivosti informace v tisku uvěřit a označil ji za novinářskou kachnu. Ověření záležitosti u účastníků slavnosti, z nichž mnozí byli citovaným výrokem silně překvapeni, však ukázalo, že tisk nepřeháněl. Celou nepříjemnost nakonec vyřešilo stručné oznámení, uvádějící věci na pravou míru, které vydal okresní úřad a které ministerstvo kultury plně uspokojilo. Aféra tedy byla zažehnána, jen vzájemný vztah okresního a městského úřadu se zase o něco zhoršil.

Vyšetřování příčiny požáru.

Začalo hned druhý den po požáru. Zpočátku se zdálo jasné, že požár zavinili dělníci firmy Realstav, kteří na půdě hradu v den požáru cosi slavili a kteří se sami přiznali, že na zem na půdě házeli neuhašené oharky cigaret. Postupem času však vyšetřovatelé tuto skutečnost zpochybnili a hledali další příčiny. Nejprve sledovali variantu, že požár mohla zavinit vadná elektroinstalace. V půdních prostorách však v té době byla zprovozněna pouze elektroinstalace v dohotovených depozitářích, a tam požár prokazatelně nevznikl. Na půdě se v den vzniku požáru ani nesvařovalo, ani jinak nepracovalo s ohněm. Vyšetřovatelé prošetřovali i možnost žhářství. Některé otázky, které kladli zaměstnancům muzea, se jako kuriozity šeptaly po celé domažlické kulturní obci. Tak například: několik měsíců před požárem dal výpověď ředitel

muzea, který se po odchodu z muzea stal spolupodílníkem starožitnictví. Jeden z vyšetřovatelů se vážně vyptával, zda není možné, že by onen bývalý ředitel odnesl do svého podniku nějaké muzejní sbírky a muzeum nechal zapálit, aby se na jeho zpronevěru nepřišlo. Další otázky se týkaly toho, že referát kultury má díky své působnosti v oblasti památkové péče řadu nepřátel mezi méně seriózními podnikateli, kterým nedovoluje realizovat v městské památkové rezervaci jejich záměry, pokud ohrožují památky. Zda tedy někdo nezapálil hrad jako pomstu vedoucí referátu, o které je známo, že rekonstrukci „vydupala“ doslova z ničeho. Snad vyšetřovatelé musí zvážit každou, i tu sebeabsurdnější teorii. Podobných prazvláštních teorií bylo několik. Při vyšetřování však vyšla najevo i některá méně humorná fakta. Posléze, po téměř půl roce vyšetřování, byl případ požáru Chodského hradu uzavřen jako neobjasněný.

KVĚTEN

OSLAVY OSVOBOZENÍ

V letošním roce uplynulo už celé půlstoletí od konce 2. světové války. Po celé Evropě se tohoto výročí vzpomínalo slavnostněji než jindy. V Domažlicích trvaly oslavy 50. výročí osvobození tři dny.

3. května dopoledne se na radnici sešla malá slavnost. U příležitosti památného jubilea udělilo město Domažlice své čestné občanství dvěma významným účastníkům zdejšího protifašistického odboje plukovníkovi **Karlovi Mathesovi** a profesoru ThDr. **Miloši Bičovi**.

Karel Mathes (narozen 1910) byl vedoucím zdejšího skautského odboje. Na jaře roku 1940 ho nacisté zajali. Mathesovi se však jako zázrakem podařilo uprchnout z transportního auta gestapa. Po strastiplné a dobrodružné anabázi se dostal k našim vojákům do Anglie a s nimi pak až do konce války bojoval v československé vojenské jednotce. Po válce zůstal v Praze, kde pracoval na velvyslanectví Velké Británie. Nyní je v důchodu.

Profesor ThDr. Miloš Bič (narozen rovněž 1910) byl od roku 1936 farářem domažlického evangelického sboru. Od počátku nacistické okupace se s dalšími členy sboru aktivně zapojil do evangelického odboje ve skupině „Bratrské dílo“. Stejně jako Karla Mathese jej nacisté zatkli na jaře 1940, když byla odbojová skupina prozrazena. Plných pět let jej věznili v koncentračních táborech,

naposledy v Dachau, kde na konci války přežil epidemii tyfu a dočkal se svobody, kterou vězňům přinesla americká armáda. Po válce se vrátil na svůj domažlický sbor, který po všechna léta jeho věznění odmítal přijmout jiného faráře, i přes to, že s tím bylo spojeno riziko, že nacisté začnou perzekuovat všechny jeho členy. Od roku 1947 dojížděl do Prahy, kde přednášel Starý zákon na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě a kam se později přestěhoval.

Milým překvapením slavnostních chvil na radnici byl příchod majora Gilberta, amerického vojáka, který jako první vstoupil 5. května 1945 do Domažlic.

Odpoledne 3. května se v 15 hodin konal na náměstí koncert dechových hudeb. V 17.30 položili zástupci města věnce u pamětní desky americké armádě před radnicí. Mnozí z přítomných občanů při tom zavzpomínali na památný den před padesáti léty, kdy do Domažlic vstoupila vojska generála Pattona. Pohnuté chvíle jim připomněla dechová hudba americké armády, která od 18 hodin na domažlickém náměstí koncertovala a která zahrála mnohé z melodií, provázejících americké vojáky ve vzácných chvílích odpočinku po bojích i při oslavách vítězství v roce 1945. A přes to, že oslavy jakýchkoli výročí u nás nějak vyšly z módy, a ani to letošní nebylo výjimkou, vydrželo asi 200 lidí poslouchat koncert Američanů od začátku do konce.

4. května odpoledne se konal ve velkém sále městského kulturního střediska jarní žakovský koncert žáků základní umělecké školy. Ten má už v Domažlicích svoji tradici a dobrý zvuk. Představily se na něm všechny soubory školy: dechový orchestr, houslový soubor, soubor zobcových fléten, taneční soubor, pěvecké sbory, komorní sdružení i nejlepší sólisté. Výtěžek hojně navštíveného koncertu byl věnován na konto oprav Chodského hradu.

Finálním dnem oslav byl samozřejmě 5. květen, den osvobození Domažlic. V devět hodin ráno položili představitelé okresní a městské správy spolu se zástupci politického a veřejného života města věnce a kytice k pomníčku obětí holocaustu na židovském hřbitově, ke „Hrobu v dáli“ na městském hřbitově a k pomníku obětem fašismu na Chodském náměstí. Odpoledne v 15.30 hodin odhalilo město Domažlice pamětní desku bratřím Dohalským na domě čp. 68 na náměstí, kde dříve bydlívali při svých návštěvách Domažlic. Hraběcí rod Bořků-Dohalských z Dohalic patří ke staré české šlechtě. Před válkou jej zastupovali tři bratři - nejznámější z nich, Zdeněk Bořek-Dohalský, byl žurnalista, redaktor předválečných Lidových novin, jeden jeho bratr byl kanovníkem vyšehradské kapituly, další bratr byl diplomatem. Po zabrání zbytku Československa v roce 1939 fašisté všechny tři bratry zatkli. Zdeňka Bořka Dohalského popravili na osobní příkaz Adolfa Hitlera v posledních dnech války v Terezíně. Jeho staršího bratra, kanovníka, nacisté umučili v koncentračním táboře v Osvětimi. Věznění přežil jen prostřední z bratrů (po celou válku byl vězněn v koncentračním táboře v Buchenwaldu). - Slavnostním řečníkem při odhalení desky byl profesor Bič.

Zejména starší občany dojala americká vlajka visící na domažlické hlásce vedle vlajky naší. Připomínala jim pohnuté okamžiky stejného dne před padesáti léty. V 19.30 se ve velkém sále městského kulturního střediska konal koncert Originálního pražského synkopického orchestru. Vzpomínkové slavnosti zakončil ve 21.30 ohňostroj.

ČESTNÍ OBČANÉ DOMAŽLIC, JMENOVANÍ PO ROCE 1989

Generál **Josef Buršík**, příslušník československé vojenské jednotky v Anglii. Jmenován čestným občanem města v roce 1992.

Rudolf Svačina, národopisec a pedagog. Jmenován čestným občanem města k 24. únoru 1995.

Profesor ThDr. **Miloš Bič**. Jmenován čestným občanem města 3.5.1995.

Plukovník **Karel Mathes**. Jmenován čestným občanem města 3.5.1995.

ÚSPĚCHY UMĚLECKÉ ŠKOLY

Každoročně v jarních měsících probíhají soutěže žáků různých oborů základních uměleckých škol. V letošním roce se konaly soutěže v komorní a orchestrální hře a soutěž dětských sborů. Z okresního kola postoupily do kola oblastního tři komorní soubory z domažlické základní umělecké školy. Všechny tři získaly v oblastní soutěži velmi pěkné umístění, trio žáků tříd J. Lucáka a J. Eretové postoupilo do celonárodního kola a přivezlo odtud pěkné druhé místo.

Dechový orchestr Jiřího Huřtáka byl v oblastním kole druhý a jako druhý se mezi sbory z celých Západních Čech umístil i dětský pěvecký sbor J. Eretové a I. Řezníčkové.

DIA VÝSTAVA

11. května se v prostorách městského kulturního střediska uskutečnila výstava výrobků pro diabetiky. Výstava, která měla ukázat nové možnosti ve výživě diabetiků, očekávání zklamala. Zúčastněné firmy vesměs představovaly dávno známé a na trhu běžně dostupné dia-výrobky. Jedinou pozoruhodností byl

prodej klokaního a pštrosího masa v konzervách, které však většina návštěvníků jen nedůvěřivě okukovala jako kuriozitu.

KONCERT V KADANI

Základní umělecká škola přijala na 31. května pozvání do Kadaně k hostování na slavnostním koncertu k výročí založení tamního pěveckého sboru. Spolu s Domažlickým dívčím sborem se Kadaňským představili i sólisté: Bohdana Kuželková - housle, Petr Matějka - flétna a Jiřina Eretová - klavír. Vystoupení domažlických ukončil dudák Josef Kuneš.

ČERVEN

BENEFIČNÍ KONCERT

V pátek 9. června uspořádal Chodský soubor Mrákov se svými sólisty ve spolupráci s městským kulturním střediskem a s nadací „Za staré Domažlice“ ve velkém sále městského kulturního střediska benefiční folklórní večer „Mrákovští Chodskému hradu“ ve prospěch shromažďování financí na opravy sbírek Muzea Chodska, poškozených požárem. Koncert navštívilo na 400 lidí, na vstupném a darech občanů se vybralo 12.460 Kč, které soubor předal ředitelce muzea PhDr. Ivě Kumperové.

VÝSTAVA OBRAZŮ, FOTOGRAFIÍ A KERAMIKY

Od 13. června do 5. července vystavují v překrásném prostředí refektáře augustiniánského kláštera tři domažličtí výtvarníci. Malířka Jana Hrušková obrazy, její manžel Mgr. Václav Hruška fotografie a keramička Zuzana Oríšková keramiku. Díla každého z nich jsou něčím pozoruhodná. Jana Hrušková představuje na svých obrazech snový svět klidu a tiché meditace. Václav Hruška zaujme hrou světla a stínu na své černobílé fotografii a neotřelými pohledy na Domažlice a jejich okolí na fotografiích barevných. Velký zájem vzbuzuje jemná a originální keramika Zuzany Oríškové. – O tom, jak jsou všichni tři umělci v Domažlicích populární svědčila skutečnost, že na vernisáži 13. června se sešlo tolik lidí, že nejen zaplnili do posledního místa

výstavní sál, ale mnozí z nich museli po dobu vernisáže čekat na chodbě, až se v refektáři poněkud uvolní místo.

NÁVŠTĚVA Z BUDELU

V posledním červnovém týdnu hostily členky Domažlického dívčího sboru své přátele z Holandska, smíšený sbor JOY z Budelu. Opláceli tak Budelským jejich pohostinnost z předchozího roku, kdy domažlický sbor navštívil Budel. Samozřejmě se uskutečnil i společný koncert v sále městského kulturního střediska, při kterém zazpívaly oba sbory a spoluúčinkovaly taneční skupiny Impuls, Cream a Avanti z Domažlic. Na závěr koncertu si oba sbory společně zazpívaly v holandštině. Holand'ané na oplátku nacvičili v češtině píseň Jaroslava Ježka „Svět patří nám“ a vyzvali své české přátele, aby se k nim přidali. Nakonec si členové obou sborů předali drobné upomínkové dárky - sklenky s emblémem Domažlic a s nápisem JOY a DDS a holandské dřeváčky. Náklady na ubytování a stravování hostů z Holandska hradil Domažlický dívčí sbor (zkratkou DDS), přispěli i sponzoři sboru pan Albert Kunderát a firma Kovodům Chloupek. Holandští hosté spolu se svými domažlickými hostiteli navštívili i radnici, kde je u malého pohoštění přijala starostka města paní Jaroslava Wollerová. Večerní posezení v pivovarském sklípku s pohoštěním obstaral pan Vlastimil Eret.

NÁVŠTĚVA IVANA KOČÁRNÍKA

26. června zavítal do Domažlic ministr financí Ivan Kočárník. S domažlickými občany se sešel v sále městského kulturního střediska na besedě, které trvala přes dvě hodiny a zúčastnilo se jí asi 100 občanů. Hlavním tématem byla zdejší

největší bolest - působení vietnamských obchodníků. Přítomný poslanec Parlamentu ČR PhDr. Stanislav Volák slíbil, že v nejbližší době svolá poradnu, která se problémem vietnamských obchodníků bude zabývat. Hovořilo se také o podmínkách pro podnikání, o daňovém systému a o dalších věcech, které občany zajímají a často i trápí.

STROMY PŘÁTELSTVÍ

23. 6. zasadilo 13 cyklistů z partnerského města Domažlic, holandského Budelu, do trávníku u autobusového nádraží v Poděbradově ulici tři stromy, které Budel daroval Domažlicům. Drobné slavnosti se zúčastnili zástupci radnice, starostka Jaroslava Wollerová, místostarosta František Budka a městský tajemník Zdeněk Kadlec. Cyklisté vyjeli z Budelu 19. června.

NOVÁ POJIŠŤOVNA

V přízemí domu na Chodském náměstí otevřela 29. června za přítomnosti představitelů města, okresního úřadu a dalších pozvaných hostů svoji domažlickou pobočku pojišťovna Česká kooperativa. Její prostory jsou vybaveny vkusně, ale také nákladně, takže není divu, že se mnozí občané ptají, kde na ten přepych banky a pojišťovny vlastně berou.

HRY BEZ HRANIC

Počátkem roku přijalo města Domažlice výzvu k účasti na mezinárodním klání měst Hry bez hranic. V této soutěži se města utkávají ve všelijakých netradičních disciplínách, při kterých jejich družstva musejí prokázat sportovní zdatnost, vynalézavost, šikovnost a vtip. Když tedy byla výzva

přijata, začali se hledat odvážlivci, kteří by sestavili městské mužstvo. Zájemců se přihlásilo víc než dost. Všichni prošli tříkolovým výběrem. Finalisty se stali: Jiří Valachovič, Jaroslav Hartl, David Bauer, Jan Anderle, Renata Lišková, Eva Bufková, Soňa Fainová a Božena Bulínová. Reprezentanti města odjeli v doprovodu nehrající kapitánky Jitky Boubelové, místostarosty ing. Františka Budky a Edity Mrázkové z městského úřadu v pátek 23.6. do Portugalska, kde se odehrávalo jejich kolo soutěže. V tomto klání obsadili reprezentanti Domažlic první místo a domů se tak vrátili s hezkým vítězstvím. Navíc se díky nim o Domažlicích ve světě ví, a to je také dobře. Na účast domažlického družstva městu finančními i věcnými dary přispěli zdejší podnikatelé.

VANDALOVÉ OPĚT ŘÁDILI

Rostoucí vandalismus lidí je metlou současnosti. Některým lidem není svaté vůbec nic. Pravidelně pozpřevrácené odpadkové koše, rozbitá skla vývěsních skříněk, ulámaná květinová výzdoba města, cestičky v parcích a na sídlištních prostředkem pěstěného trávníku, jen aby si zkrátili cestu o půl metru, to vše jsou možná, z hlediska škod finančních drobnosti, z hlediska škod morálních však věci nadmíru závažné. Dokumentují totiž takovou míru neúcty k práci druhých i k jejich majetku, že z toho jde při hlubším zamyšlení až hrůza. Vyhledávaným cílem vandalů se v poslední době, zdá se, stala busta domažlického politika a lidumila MUDr. Antonína Steidla, umístěná ve stejnojmenném parčíku. V červnu ji už opět, letos podruhé, shodil někdo z podstavce na zem. Obdobný osud stihl bustu i loni. Proč zrovna Antonín Steidl se stal terčem vandalů je těžké posoudit. Jedním z možných vysvětlení

by snad mohla být skutečnost, že shodit bustu ze skolu není zas až tak obtížné, naproti parku přes silnici je vinárna s nočním provozem a opilci se rádi předvádějí. Ale může být samozřejmě i tisíc jiných vysvětlení.

ČERVENEC

PIVNÍ SLAVNOSTI

Patrně v Bavorských slavnostech piva se shlédl domažlický podnikatel pan Josef Anderle, když 20. července uspořádal na parkovišti U Svatých 1. domažlické pivní slavnosti. Což o to, u stánků s pivem, v hlavním stanu i u stánků s občerstvením a vůbec na parkovišti bylo živo. Až příliš. V jednu chvíli musela dokonce zasahovat policie. Zlatým hřebem programu byla soutěž dvou stočlenných štafet o to, která rychleji vypije 100 piv. V další soutěži se zase soutěžilo o nejrychleji vypitý půllitr. Vítězem se stal právě pan Anderle. Protože v té době bylo zrovna tropické vedro, nešlo ani tak o vítězství, jako spíše o život. Všichni soutěžící naštěstí nesmyslné soutěže přežili, zda ve zdraví se neví. Na rozdíl od ukázněných Bavoráků však po našich pivařích zůstal na parkovišti binec a navíc pan Anderle nezaplatil městu dohodnutý nájem. Takže „Bierfest“ skončil poněkud jinak, nežli měl. Občané také kritizovali, že se pivaři sešli přímo pod nejstarším domažlickým kostelem a hřbitovem. Opilecké vyřvávání se jim nezdálo na tato místa vhodné. Mají asi pravdu a vůbec - musíme se vždycky opičit po tom, co kde vidíme, i když to za moc nestojí?

PADĚLANÉ TISÍCOVKY UŽ I U NÁS

V červenci se i v Domažlicích objevily padělané tisícikorunové bankovky, které už delší čas putují po republice. Padělané tisícovky zachytili u benzinové pumpy a v jedné restauraci. Učíme se demokracii a přinejmenším stejně rychle, jako jejím kladům, přivýkáme i jejím záporným stránkám. Těm možná i o něco rychleji.

NEJLEPŠÍ SPORTOVCI MĚSTA DOMAŽLICE

Jako nejlepší sportovci města byli vyhlášeni:

1. Andrea **Pokšťeflová** (narozena 1978) - plavecké sporty
2. Zdeněk **Forster** (narozen 1969) - atletika
3. Josef **Hula** (narozen 1962) - silový trojboj
4. Petr **Hatlmán** (narozen 1979) - atletika
5. Martin **Verner** (narozen 1980) - plavecké sporty
6. Jan **Pokštefl** (narozen 1981) - plavecké sporty
7. Lenka **Potužníková** - judo
8. Ivana **Černíková** - atletika
9. Stanislava **Nováčková** - sportovní gymnastika
10. Jan **Říha** - tenis

všichni z Tělovýchovné jednoty (TJ) Jiskra Domažlice.

Zasloužilí sportovci:

Jaromír Pauer, k věkovému výročí šedesáti let za celoživotní působení v lyžařském sportu

Karel Bílek z Klubu českých turistů

Miroslav Vaněk a **Jiří Vorlíček**, basketbalový oddíl

Vlasta Bejstová, oddíl rekreačních sportů

Všichni z TJ Jiskra Domažlice.

Ing. **Zdeněk Němeček**, střelecký oddíl Policie ČR

SRPEN

DOMAŽLICE OPĚT MĚSTEM DIPLOMATICKÝCH JEDNÁNÍ?

Za dávných časů, když ještě v naší zemi vládli králové, svolávali čas od času čeští panovníci do Domažlic zemské sněmy. Císař a Otec vlasti Karel IV. tu nejen nejednou sněmoval, ale sbíral zde i vojsko, když se chystal do boje s Ludvíkem Bavorskem o korunu římského císaře. Bavor naštěstí zemřel, schvácen honem na medvěda, dřív, než byl Karel připravený vytáhnout do boje a Domažličtí se tak vyhnuli mnoha problémům s vydržováním královské armády i své účasti ve válce. Také diplomatické pakty se tu podepisovaly, jezdily tudy české princezny vdávat se do ciziny a Chodský hrad v dobách své slávy hostil nejedno zahraniční poselstvo. Že by se historie opakovala? V úterý 15. srpna to tak rozhodně vypadalo. Radnice byla zavřená, prý z provozních důvodů a přísně střežená, radniční zaměstnanci na dotazy proč to jen tajuplně krčili rameny. Ale protože v Čechách se neutají nic, pár lidí přece jen vědělo, že do Domažlic má přijet na setkání s bavorským premiérem Edmundem Stoibrem předseda vlády Václav Klaus. Kolem desáté hodiny dopoledne čekalo před radnicí kolem stovky občanů. Premiér přišel na radnici pěšky z Kostelní ulice. Pozdravil se se starostkou města paní Jaroslavou Wollerovou, a pak krátce debatoval s přítomnými občany. Hovořilo se o vietnamských obchodnících, o hospodářské situaci země, na přetřes přišla i otázka po odpovědnosti za požár

Chodského hradu. Václav Klaus Domažlice zná, má zde provdanou sestřenicí MUDr. Tichou, které byl kdysi, jak přítomným občanům svěřil, právě na domažlické radnici za svědka na její svatbě. Kolem půl jedenácté přijel Edmund Stoibr a začalo pracovní setkání obou premiérů. Trvalo necelé dvě hodiny. Na pořadu neformálního rozhovoru byly česko-německé vztahy a evropská integrace. Před radnicí se mezitím shromáždily asi tři stovky občanů, kteří oba státníky pozdravili, když krátce po jedné hodině skončili jednání a odjížděli na oběd na Vavřineček. Po obědě Edmund Stoiber odjel, Václav Klaus sešel z Vavřinečku pěšky.

CHODSKÉ SLAVNOSTI - VAVŘINECKÁ POUŤ

Letos připadlo datum konání nejznámější chodské a domažlické pouti na 12. a 13. srpna. Počasí tentokrát slavnostem více než přálo, po celé dva dny panovala tropická vedra, v sobotu se ručička teploměru vyšplhala až na + 40 stupňů Celsia.

Kulturní programy v tomto roce shlédlo 3.843 platících diváků. Největší pozornosti se těšil pořad Buli sma ha burem, věnovaný 40. výročí založení Konrádyho dudácké muziky, který se konal v sobotu v podvečer na pódiu před branou. Ačkoli účast na pořadech slavností rok od roku klesá, tento shlédlo 1.034 lidí. Což jistě svědčí o nesmírné a nehasnoucí popularitě „Konrádovců“. Konrádovci zaujali, zato dudácké štandrlé v režii Postřekovského národopisného souboru zklamalo na celé čáře. Mnozí diváci pořad a jeho rádobu vtipné košilaté vtipy považovali dokonce za příliš vulgární.

Po oba dny se na Vavřinečku konala mše svatá, slavnou mši svatou v neděli celebroidal apoštolský nuncius Giovanni Coppa. V neděli ráno přijeli do Domažlic

na pout' i hosté z diplomatických kruhů: rada-velvyslanec Velvyslanectví Japonska pan Shidara Kioshi a Remier Götttsche, chargé d'affaires velvyslanectví Jihoafrické republiky. Mezi slavnostními hosty, přijatými na Domažlické radnici, byli mimo nich i čestný občan Domažlic dr. Miloš Bič s chotí, přednosta okresního úřadu Pavel Faschingbauer, poslanec Parlamentu ČR Stanislav Volák a další. Ve stěžejním programu slavností v neděli odpoledne v letním kině se představily všechny chodské národopisné soubory a jejich hosté.

Tradiční doprovodné programy - stánkový prodej, výstavy, kolotoče se ničím nelišily od let minulých. Jedinou výjimkou byly dvě skupiny peruánských hudebníků, které koncertovaly jedna přímo na náměstí u kostela, druhá v alejích. Hudba to byla zajímavá, ale jak se prolínala s hudbou z pódia u dolejší brány a s chodskou muzikou, vysílanou informačním střediskem pouti, vznikl nepopsatelný spletenec, který posluchače ať jednoho nebo druhého žánru lidové hudby přinutil hezky rychle utíkat co nejdál. Peruánci díky tomu byli nejčastějším terčem kritiky návštěvníků, i když sami o sobě i jejich hudba by na jiném, vhodnějším místě, jistě po právu zaujali. Hráli totiž opravdu moc hezky.

Na pouti se v neděli krátce objevila i hvězda sociální demokracie, Petra Buzková. Nebylo jí ale dobře, a tak se zdržela jen chvíli.

Římskokatolická farnost v Domažlicích vydala celý text slavné mše svaté pro její účastníky v brožurce „Pout' u svatého Vavřince na Veselé hoře u Domažlic“. Mši tak mohli sledovat, případně zpívat i lidé, kteří do kostela jinak nechodí.

Program slavností:

Sobota 12. srpna - pódium u brány

9.00 hodin - koncert tanečního orchestru Trend

11.00 hodin - malý koncert dechového orchestru žáků základní umělecké školy „Liduška“

15.00 hodin - Louka plná písniček, vystoupení dětí z chodských národopisných souborů a ze souboru Jiskřička z Plzně v režii Marie Johánkové

19.00 hodin - **Buli sme ha burem** - pořad ke 40. výročí vzniku Konrádyho dudácké muziky, připravil Antonín Konrády

23.00 hodin - Dudácké štandrlé postřekovského souboru v režii Jana Holoubka

Neděle 13. srpna

9.00 hodin - koncert netradiční chodské dechovky STAVOVANKY J. Votruby na pódiu na náměstí

10.00 hodin - Slavná mše svatá na Vavřinečku

13.00 hodin - koncert Plzeňské lidové muziky Martina Šandery na pódiu na náměstí

14.30 hodin - hlavní pořad slavností

Klenotnicový pořad **CHODSKÉMU HRADU**

V režii Jany Hojdové účinkovaly národopisné soubory z Chodska a jejich hosté z Plzně a z Belgie

DALŠÍ SETKÁNÍ HISTORICKÝCH VOZIDEL

Už 21. ročník jízdy historických vozidel uspořádal 19.8. domažlický Veteran Car Club. Na startu se sešlo 98 dědečků motocyklů a 42 aut z Čech i ze zahraničí. Ne všichni sice závod zdárně dokončili, ale na tom asi nezáleží. Hlavní je setkání s přáteli společných zájmů a dobrá pohoda. A ta ani na tom letošním setkání, jako už tradičně, nescházela.

JEZDECKÉ ZÁVODY

Tradiční podzimní jezdecké závody Tělovýchovné jednoty Start Domažlice proběhly v sobotu a v neděli 26. - 27. srpna na kolbišti pod Vavřincem.

ZÁŘÍ

KONCERT EDUARDA HAKENA

15. září uspořádala Nadace za staré Domažlice varhanní koncert ve prospěch poškozených muzejních sbírek, na kterém vystoupili varhaník Otto Novák a známý český pěvec, basista Eduard Haken. Eduard Haken přijíždí do Domažlic rád, znal se dobře se zesnulou klavírní virtuoskou, pedagožkou a zpěvačkou Boženou Hezkou. Několikrát vystupoval společně s pěveckým sborem Čerchovan a vůbec je v Domažlicích značně populární. I letošní koncert, při kterém zazněla díla Bohuslava Matěje Černohorského, Bedřicha Smetany, Felixe Mendelssona-Bartholdyho, Antonína Dvořáka, Josefa Kličky, Josefa Suka a dalších se velice líbil, oba umělci museli několikrát přidávat.

NOVÝ PĚVECKÝ SBOR

Pan Jiří Šlegl, domažlický kamenosochař, syn zesnulého domažlického malíře Františka Šlegla, založil s několika svými přáteli v Domažlicích na jaře nový pěvecký sbor. Těmto mladým lidem se prý, podle slov Jiřího Šlegla, nelíbila atmosféra v konzervativním Čerchovanu. Proto se domluvili se sbormistrem Muzikschule z Brodu (Furthu) panem Robertem Schanderem, že ustaví sbor nový, který pan Schander povede. Sboru dali jméno NOVÝ SBOR a pozvali do něj zpěváky ve věku 13 - 40 let. Budoucí zpěváci měli ve sboru zvládnout základy techniky profesionálního zpěvu a mluveného slova. Pan Schander

k tomu jistě byl osobou povolanou. Studoval zpěv u předních italských mistrů, léta působil ve Vídeňské opeře. Jak se však ukázalo hned po prvních několika zkouškách, nebývá svět obvykle tak růžový, jak se zdá. Panu Schanderovi asi nešlo o pomoc nějakému samostatnému pěveckému sboru. Potřeboval patrně pro svůj Further Chorkreis nové mladé zpěváky, a protože v Brodě nebyli, rozhodl se je získat u nás. Požadoval zpěváky už s určitou zkušeností ve sborovém zpěvu, navíc s obstojnou znalostí němčiny. Na zkouškách, kterým byl přítomen, nacvičoval vlastně repertoár brodského sboru. NOVÝ SBOR, který s tak velkou slávou začal, je po několikaměsíčním působení v útlumu. Některé jeho členky se vrátily zpět do Čerchovanu, jiní členové jednoduše ze sboru odešli. Těch pár, co zůstalo, cvičí dál pod vedením pana Jiřího Šlegla. Zdá se ale, že velkou perspektivu sbor nemá.

ABONENTNÍ KONCERT

Podzimní sezónu abonentních koncertů zahájilo ve čtvrtek 14. září ve velkém sále městského kulturního střediska Saxofonové kvarteto BOHEMIA ve složení Pavel Fiedler - soprán saxofon, Roman Fojtíček - alt saxofon, Pavel Škrna - tenor saxofon a Jiří Hanzlík - baryton saxofon. V programu koncertu zazněly skladby starých barokních mistrů i současných skladatelů.

LÉČITELÉ V DOMAŽLICÍCH

Léčitelé z Nadace sv. Anežky a s nimi lidový léčitel Karel Sylvar zavítali už po několikáté v pátek 22. září do Domažlic. V malém sále městského kulturního střediska uvolňovali páteř, rehabilitovali celé pohybové ústrojí a prováděli kontaktní uvolnění celého těla pomocí bioenergie. Nic proti lidovým léčitelům,

ani proti bioenergii. Jsou věci mezi nebem a zemí ... a o podivuhodné síle životní energie věděli už staří Číňané. Jen je s podivem, jak mnoho lidí v Čechách v sobě najednou našlo zázračnou schopnost léčit a uzdravovat. Nu, tihle jsou dost populární a zájem o jejich pomoc je v Domažlicích vždycky veliký.

ŘÍJEN

ZMĚNA V MĚSTSKÉ RADĚ

Člen městské rady pan MUDr. Oldřich Tichý rezignoval v říjnu na svoji funkci. Jako důvod rezignace uvedl mimořádné pracovní vytížení, související s jeho přechodem na soukromou praxi. Městské zastupitelstvo rezignaci přijalo a v tajném hlasování zvolilo na místo MUDr. Tichého za člena městské rady pana Stanislava Antoše.

VOLBA ČLENA OKRESNÍ ŠKOLSKÉ RADY

K 29. červenci skončila činnost Školské rady okresu Domažlice. Podle nového právního předpisu vzniká nový orgán samosprávy, okresní školská rada, ve které třetinu míst obsadí pedagogičtí pracovníci, třetinu zástupci rodičů a třetinu zástupci obcí. Rada bude patnáctičlenná, město Domažlice v ní bude mít jednoho zástupce. Městské zastupitelstvo na své říjnové schůzi zvolilo členkou okresní školské rady za město Domažlice starostku paní Jaroslavu Wollerovou.

KONCERT FILHARMONIKŮ

Na říjnovém abonentním koncertu Kruhu přátel hudby se ve velkém sále městského kulturního střediska představilo Sexteto českých filharmoniků.

SKANDÁL SE STÁNKEM V ALEJÍCH

Jednoho říjnového dne čekalo domácí občané u dosud uzavřeného a nově postaveného prodejního stánku v Alejích skutečné překvapení. Ve stánku začal prodávat své zboží další orientální obchodník. Oděvy a boty a elektrotechnika zaplnily k prasknutí nejen maličký prostor stánku, ale visely i všude kolem něj, boty byly rozložené ve dlouhé čáře podél silnice. Od rána se kolem stánku shlukovali lidé a nadávali. Proč? Stánek totiž patřil bývalému městskému radnímu panu Šturmovi a stál na pozemku města. Pan Šturma při tom byl jedním z těch, kdo nejvíce kritizovali vietnamské obchody ve městě, a radnice prohlásila, že na jejích pozemcích nikdy nebude ani jeden vietnamský stánek. Rozhořčení občanů vyvrcholilo kolem třetí hodiny odpoledne, kdy jeden z nich odešel protestovat k přednostovi okresního úřadu. Pan přednosta jej poslal na referát kultury a tam vyšla najevo historie hodná Kocourkova. Pan Jan Šturma si totiž před rokem požádal o umístění stánku v Alejích. Referát kultury s dalším stánkem v této pohledově exponované části městské památkové rezervace nesouhlasil a nejprve vydal zamítavé stanovisko. Radnice se však za pana Šturmu, tehdy městského radního, přimluvila s tím, že bude prodávat pouze cukrovinky a zmrzlinu a v zimě kávu a podobný stánek že ve městě ještě není. Referát kultury posléze souhlasil, nechal si však vše od radnice i od pana Šturmy potvrdit písemně. A nyní viditelně rozzuřený občan mluví o jakémisi Vietnamci. Jak tak byl v ráži, začal hrubě spílat nejprve přednostovi úřadu a jeho úředníkům, pak i radnici. Nakonec, aby jej uklidnila, rozhodla vedoucí (dnes autorka této kroniky) jít s nimi přímo na místo činu a celou věc přešetřit. V Alejích jsme chvíli marně hledali majitele stánku. Dívka, která prodávala, nerozuměla nebo nechtěla rozumět ani slovo česky ani jiným jazykem. Na vše

jen stále nechápavě vrtěla hlavou. Po asi pěti minutách marné snahy o domluvu se dostavil majitel stánku osobně. Z vodopádu slov, který na něj dívka vychrlila, jsem pochopila, že se jedná o Číňany, a protože jsem se tento jazyk kdysi učila, začala jsem se k nemalému pobavení okolostojících s mladíkem a jeho dívkou domlouvat lámanou čínštinou. Moc nám to nešlo, ale tolik jsem pochopila, že stánek pronajal skutečně pan Šturma, který prý navíc stojí tamhle na rohu (před domem s deskou Boženy Němcové). To už onen stěžovatel pana Šturmu doslova přivlekl před stánek. Rozzlobení občané si nebrali servítky, padala tvrdá slova na adresu „těch podvodníků na radnici“ a podobně. Situace začínala být dost vyostřená a nepříjemná. Nakonec ji pohotově zklidnili dva městští strážníci, kteří naštěstí právě procházeli kolem. Rozzlobené občany napomínali a panu Šturmovi i čínskému obchodníkovi nakázali, aby zboží, vyložené na chodnících, okamžitě uklidili. To už vím ale jen z jejich podání, protože jsem hned po jejich příchodu odešla. Mladý Číňan přišel později na referát kultury a celou situaci se nám snažil vysvětlit. Nájem stánku získal přes zprostředkovatele. Na půl roku dopředu zaplatil nemalé nájemné. My, památkáři, jsme byli tolerantní, vyžádali jsme si jen určité úpravy stánku a čínskému obchodníkovi jsme s touto podmínkou provoz na dobu, po kterou měl zaplacený nájem, povolili. Městská rada však byla tentokrát výjimečně tvrdší než my. Snad proto, že se případ dostal i na stránky novin, snad pro bouřlivou a trochu hysterickou reakci občanů, kterou nikdo nečekal, projednala případ nejprve na svém zasedání, a pak i na zasedání zastupitelstva. Konstatovala, že ji pan Jan Šturma podvedl a trvala na využití stánku tím způsobem, jaký předtím schválila, totiž k prodeji cukrovinek. Čínský

obchodník proto musel nakonec odejít ještě před vypršením nájmu a pan Šturma se nechal slyšet, že stánek prodá.

ZRUŠENA POBOČKA KNIHOVNY NA KOZINOVĚ POLI

K 1. listopadu byla k velké nespokojenosti občanů Kozinova pole zrušena na jejich sídlišti pobočka Knihovny Boženy Němcové, která zde působila od vzniku sídliště. Zrušení pobočky předcházela složitá situace.

Knihovnu Boženy Němcové jako knihovnu s okresní funkcí zřizuje okresní úřad. Ten dosud hradil všechny náklady na provoz knihovny, tedy i na provoz pobočky. Jestliže se však dá o vlastní okresní knihovně říci, že alespoň zčásti slouží všem občanům okresu (z města Domažlic je 67% zapsaných čtenářů knihovny), pobočka slouží ze sta procent jen občanům města. Od roku 1993 se změnila rozpočtová pravidla okresních úřadů. Okresní úřad podle nich nesmí hradit provoz městských zařízení, s výjimkou přesně stanovených případů, bez souhlasu okresního shromáždění. Okresní úřad tedy platil provoz městského zařízení, pobočky, vlastně „načerno“, protože všechny ostatní obce okresu si provoz svých knihoven platí samy.

Někdy počátkem letošního roku se na ministerstvu financí projednávala tísnivá finanční situace okresních úřadů. Náměstkyně ministra financí, paní dr. Libuše Benešová, na tomto jednání doporučila pánům přednostům úřadů, aby se „zbavili financování všeho přebytečného“. Na jednom z předních míst při tom jmenovala knihovny, které podle ministerstva mají výrazně místní charakter a mají je proto financovat obce. Některé okresní úřady okresní knihovny skutečně zrušily. Jiné váhaly a porovnávaly všechna pro a proti. Mezi nimi byl i domažlický okresní úřad.

Do této napjaté situace došly domažlické knihovně peníze na nákup knih. Nic divného, vezmeme-li v úvahu, že cena knížky vzrostla od roku 1990 v průměru čtyřikrát až pětkrát, u naučných knih šly ceny mnohdy ještě nad tuto hranici. Knihovna proto požádala okresní úřad o dodatečný příspěvek 140.000 Kč na nákup knih. Okresní úřad peníze neměl. Nakonec pan přednosta přislíbil 100.000 Kč z rozpočtové rezervy. Ovšem s podmínkou, že knihovna tyto peníze v žádném případě nepoužije ke hrazení nákladů pobočky, a co víc, že o úhradě nákladů na pobočku se bude jednat s městem, protože okresní úřad nemůže posilovat knihovně rozpočet z peněz celého okresu a platit při tom provoz vysloveně městského zařízení. Knihovna vyčíslila roční náklady na provoz pobočky na 69 tisíc korun. Následně se okresní úřad obrátil na město se žádostí, aby tuto částku knihovně uhradilo formou příspěvku. Město odmítlo. Mezitím se zpráva o nebezpečí zrušení pobočky roznesla mezi jejími čtenáři. Občané Kozinova pole sepsali petici na její záchranu a doručili ji na radnici. Radnice však petici poslala přednostovi okresního úřadu, jako zřizovateli okresní knihovny. Přednosta ji přijal a na jejím základě svolal společné jednání se členy městské rady. Vysvětlil jim, že okresní úřad po změně rozpočtových pravidel opravdu nesmí financovat zařízení, sloužící výlučně občanům města, jinak se vystavuje nebezpečí postihu. Členové městské rady vysvětlení přijali a vyjádřili stanovisko, že město pobočku nepotřebuje. Nesouhlasili ani s návrhem přednosta, aby pobočku provozovalo město jako své zařízení s tím, že okresní úřad mu zdarma převede její vybavení i knihovní fondy. Přednosta okresního úřadu proto k 1. listopadu činnost pobočky zastavil. Signatáři petice (bylo jich na tři sta) dostali ve smyslu petičního práva o tomto jednání vyrozumění.

MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO JDE S DOBOU

Počítače se pomalu ale jistě stávají běžnou součástí našeho pracovního i osobního života. Těch, kdo s nimi umějí zacházet, je však stále málo. Městské kulturní středisko proto připravilo pro zájemce o práci s počítači několik kurzů: MS-DOS a aplikace MS-DOS pro začátečníky a pro pokročilé, Ovládání počítače pod Windows a Windows aplikace, a speciální osmihodinové kurzy pro práci s textovým editorem T 602, kartotékou K 602, se souborovým manažerem M 602 a s tabulkovým editorem. Cena jednoho kursu se podle náročnosti pohybuje od 625 do 940 Kč.

A ZNOVU LÉČITELÉ

Pro veliký zájem se návštěva léčitelů z Nadace sv. Anežky v našem městě opakovala v pátek 10. listopadu. Tentokráte ale léčitelé přijímali jen lidi, kteří si předtím zakoupili tak zvanou časovou vstupenku - jakýsi objednávací lístek. A ty byly už týden před jejich příjezdem beznadějně vyprodané.

LISTOPAD

STÁVKA LÉKAŘŮ

Tak nám už stávkují i lékaři, to je zase pěkný nadělení, řekl by asi Švejk paní Müllerové. Skutečně, 1. listopadu proběhla stávka lékařů za zvýšení platů. Domažlická nemocnice stávkovala se stoprocentní účastí, někteří její zaměstnanci odjeli autobusem do Prahy, kde se připojili k účastníkům stávky z celé republiky. Jistě, platy lékařů jsou nevysoké, určitě by si zasloužili vyšší, ale stávka ve zdravotnictví a dokonce v nemocnici, je skutečně něčím velice neobvyklým i na západ od našich hranic.

STÁNKAŘI U BÝVALÉHO SVAZARMU

Město Domažlice pronajalo své parkoviště u bývalého Svazarmu. A jako houby po dešti tu hned poté vyrostly dřevěné stánky vietnamských prodejců. Stánky, na současné poměry vcelku pěkné, vyplnily větší polovinu parkoviště a okamžitě se také zaplnily vietnamskými obchodníky s jejich tradičním zbožím, pseudoznačkovými botami, oděvy, elektronikou, hodinkami, alkoholem, cigaretami a nezbytnými Gartenzwerge (trpaslíky). Co Vietnamec, to stejný sortiment. Stánkařům se ale na parkovišti nepříliš dařilo. Parkoviště je přece jen z ruky a jen málokdo sem zavítá. A tak stánky, jak rychle vznikly, tak rychle se začaly zase zavírat. V současnosti už je většina z nich prázdná,

některé jsou dokonce už demontované a Vietnamci si ve městě hledají lukrativnější prostory, samozřejmě především na náměstí, které se pomalu mění na bazar.

KONCERT ČERCHOVANU

Domažlický pěvecký sbor Čerchovan po určitém útlumu, který zaznamenal odchodem části svých nejstarších členů, nabírá nové síly. Na jeho koncertu 11. listopadu ve velkém sále městského kulturního střediska bylo zejména v ženské části sboru vidět mnoho nových tváří. Problémem zdá se zůstává nedostatek zpěváků - mužů. Sbor, řízený Václavem Cibulkou, přednesl skladby starých mistrů a lidové písně v zajímavé úpravě Jaroslava Krčka. Spolu s Čerchovanem na koncertu vystoupil komorní orchestr Domažlice/Furth i.Wald. Ve srovnání s průměrným výkonem zpěváků doslova zazářila mladá houslistka Bohdana Kuželková, žákyně zdejší základní umělecké školy.

MÓDNÍ PŘEHLÍDKA

Prodejní módní přehlídku z modelových ateliérů a dílen připravilo pod názvem ZIMA 1995 městské kulturní středisko na čtvrtek 23. listopadu. Zájem byl veliký.

KONCERT NOVÉHO SBORU

Nově ustavený domažlický smíšený pěvecký sbor se domažlické veřejnosti představil v pátek 24. listopadu na Svatocecilské hudební slavnosti v arciděanském chrámu. Spolu s Novým sborem vystoupil pěvecký sbor

Čerchovan, Domažlický dívčí sbor a komorní orchestru Domažlice - Furth i/W.
Hojně navštívený koncert byl domažlickým publikem přijat příznivě.

ZÁVODY PSÍCH SPŘEŽENÍ

V sobotu a v neděli 25. - 26. listopadu se na Vavřinečku sešli milovníci severského sportu - jízdy se psími spřeženími. Ačkoli ta pravá jízda se musí odehrávat na sněhu a saních, na III. ročníku Chodského poháru v závodech psích spřežení tentokrát saně nahradily vozíky, protože sníh nebyl široko daleko. Domažlický závodník a chovatel aljašských malamutů Petr Hubka získal pro Domažlice jediný, zato velice pěkný úspěch. Stal se absolutním vítězem třídy C-2, spřežení dvou až čtyř malamutů. Závody byly zajímavé i napínavé a pohled na hezké a přátelské psy, aljašské malamuty, sibiřské hasky a jak se všechna ta plemena jmenují, oceňovaly zejména děti.

REKONSTRUKCE BARTOŠKOVY ULICE

Ulici nadporučíka Bartoška od Alejí dolů na „Ostrůvek“ přezdili jedovatí domažličtí jazykové ulice Dírová nebo také Dírovaná. A měli pravdu. V téhle ulici posledních pár let opravdu nebylo pro samé díry vidět asfalt. Ulice je dost frekventovaná a láteření řidičů se stávalo stále hlasitějším. Proto město rozhodlo dát vozovce konečně nový povrch a upravit i chodníky po pravé i levé straně silnice. Na těch už není asfalt, ale docela hezká zámková dlažba. Ulice prokoukla a řidiči už nemají důvod ke zlosti.

PROSINEC

VÁNOČNÍ KONCERT

základní umělecké školy se uskutečnil ve velkém sále městského kulturního střediska ve čtvrtek 14. prosince. Sál byl zcela zaplněn a koncert se líbil.

VÁNOČNÍ KONCERT KÜHNOVA DĚTSKÉHO SBORU

Skutečně překrásný a nezapomenutelný hudební zážitek připravily Domažličanům městské kulturní středisko a Kruh přátel hudby. Byl jím vánoční koncert Kühnova dětského sboru (dirigent profesor Jiří Chvála) a Pražského dechového kvinteta v obsazení: Vladimíra Klánská - lesní roh, Miloš Wichterle - fagot, Juruj Likin z Běloruska - hoboj, Jan Riedelbauch - flétna a Vlastimil Mareš, klarinet. V první části večera nazvané „Čas radosti veselosti“ zazněly skladby barokních mistrů. Následovaly koledy evropských národů a po nich suita vánočních písní „Ó dej nám, Pane, večer veselý“ Otmara Máchy. Kühnův dětský sbor opět dokázal, že je výjimečným hudebním celkem a spolu se spoluúčinkujícími posluchače nadchnul.

KONCERT MRÁKOVSKÝCH

Mrákovský národopisný soubor vystoupil 19. prosince v arciděkanském chrámu už na III. chodském vánočním koncertě. Tentokrát bylo v kostele dosti

nevlídně, ale Mrákovští svým temperamentem dokázali přemoci i vlezlou zimu, a tak ji návštěvníci jejich koncertu nakonec ani nevnímali.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Město Domažlice je jediné z pěti větších měst okresu, které alespoň jako občasník nevydává svůj městský zpravodaj. Po jeho zrušení v roce 1990 radní sice přislíbili, že jej obnoví, ale nějak na to už nedošlo. A protože nedostatek informací o významných společenských a kulturních událostech ve městě je citelný, začal funkci městského zpravodaje nahrazovat Kulturní kalendář MKS (městské kulturní středisko) Domažlice. Ten letos podstatně rozšířil svůj obsah. V jeho dvanácti číslech najdeme nejen přehledy kulturních, společenských a sportovních akcí, ale také přehled výročí významných domažlických rodáků, články z kulturní historie města a dokonce, v omezeném rozsahu, i inzerci.

MĚSTO VYSTOUPILO Z EUROREGIONU ŠUMAVA

Městské zastupitelstvo na své prosincové schůzi jednohlasně schválilo návrh městské rady na vystoupení města z Euroregia Šumava. Toto svoje rozhodnutí zdůvodnilo tím, že pro město není členství v euroregiu žádným přínosem, protože veškeré finanční prostředky z euroregia jsou směřovány do oblasti Šumavy. Dosavadní fungování euroregia potvrdilo obavy nejen Domažlic, ale řady dalších starostů měst a obcí okresu, že Domažlicko bude pouze okrajovou částí euroregionu, tak říkajíc „do počtu“, protože většina území okresu leží mimo oblast Šumavy, která jak známo končí Všerubským průsmykem. Z tohoto pohledu je rozhodnutí městského zastupitelstva logickým řešením.

DOPRAVA PŘES FOLMAVU ROSTE

Dva miliony vozidel přejely letos v obou směrech přes hraniční přechod Folmavu. Celníci odhadují, že z toho téměř polovina projíždí na svých cestách přes Domažlice. Frekvence jak kamionů, tak osobních aut je tedy v našem městě skutečně značná. Při tom Domažlice v žádném případě nejsou na taková kvanta aut vybaveny. Občané už delší dobu poukazují na to, že ve městě je nedostatečné dopravní značení a dožadují se osazení světelné signalizace na některých nepřehledných křižovatkách, kde přechody pro chodce jsou často přímo pastí na chodce (názorně o tom svědčí křižovatky u Golema a u nemocnice). Na světelnou signalizaci začali už někteří domažličtí občané dokonce sbírat peníze veřejnou sbírkou. Miliony, které by na pořízení světel byly zapotřebí, však nelze sbírat po korunách. A tak domažličtí občané budou muset čekat, až bude buď obecní kasa solventnější, nebo až nějaká opravdu těžká havárie vyburcuje stát, aby pomohl. První varianta je při tom dost nepravděpodobná, druhá by se raději stát neměla, takže auta budou asi ještě hodně dlouho brázdit naše královské město jak je napadne, porušovat dopravní předpisy a chodce považovat za obtížný hmyz, který není třeba brát na vědomí. A co na to dopravní policie? Ta se v klidu dívá jak přímo pod jejími okny, jen přes silnici u vody parkují pod stromy auta na zákazu stání. A vůbec jí to, zdá se, nezajímá.

VIETNAMCI - STÁLÝ PROBLÉM DOMAŽLIC

Snad ani na prostitutky, které se také čas od času v Domažlicích objeví, ani na místní luxusní veřejný dům, umístěný v bývalé vile spisovatele Jana Vrbu, nereagují občané tak podrážděně, jako na vietnamské obchodníky. Těch u nás

skutečně přibývá neúměrně. Rozčilují každého a letos se vztah veřejnosti k nim v našem městě značně přiosťřil. Jistě, jejich zboží se nemusí všem líbit. Jistě, neobchodují patrně jen s tím, co vidíme na stáncích. Jistě, jde o cizí komunitu s neznámými zvyky, a co neznáme, toho se vždycky tak trochu bojíme. Proč ale ty neúměrné, až téměř hysterické reakce? Obchodníci se cítí být ohroženi na svých tržbách. Asi je to pravda, ale proč sami nasadili na své zboží takové ceny, že méně solventní zákazníci, a těch je asi většina, nahánějí Vietnamcům přímo do stánků a krámů? Pražáci, kteří přijedou do Domažlic, se často nestačí divit, že většina druhů zboží je zde stejně drahá, ba i dražší než v Praze. Kdo se dostane někam „do vnitrozemí“, nakupuje tam. A druhá stana mince – nutí někdo majitele domů na náměstí, aby pronajímali Vietnamcům každý čtvereční metr volné plochy? Jistě nikdo. Ale proč si nepřilepšit značným penízem z nájmu, když to jde. Nic proti tomu, ale pak nesmím nadávat na radnici i na všechny kolem. Pan Leopold Lichtenberg, bývalý radní, vyprávěl jak za jeho dědečka, domažlického lékárníka, každý majitel domu na náměstí dbal na svoje „nivo“ a když pronajímal, pečlivě zvažoval, koho do svého domu pustí a koho nikoli, ne aby rychle vydělal, ale aby „udržel úroveň“. A když se mu někdo nezdál, nedal se zlákat ani kdovíjakou finanční nabídkou. Tyhle časy, kdy mít dům na náměstí bylo největší pýchou, jsou už dávno pryč. A za bojem proti Vietnamcům se patrně spíše než odpor k jejich nevalnému zboží, případně někdy snad i k jazykové, vzhledové a etnografické odlišnosti, skrývají různé osobní zájmy a snad i jednoduše lidská závist. Jak to řekl letos Václav Klaus, při své návštěvě Domažlic – lidé by neměli nadávat na to, co si sami způsobují. Když se jim to nelíbí, mohou s tím sami něco udělat. Proč tedy nadávat Vietnamcům, kteří si přece pronájem ničeho nemohou vynutit? Proč nadávat

radnici, která je v tom opravdu dost nevinně a ne pronajímatelům, kteří svojí bezohledností ničí vzhled města?

Počasí v roce 1995

Celkově se dá říci, že rok od roku je počasí teplejší a je méně srážek. To platí i o tomto roce. Nový rok byl na blátě, ve druhém týdnu ledna přituhlo, napadl sníh, ale jako poslední léta vůbec, napadlo ho málo a vydržel jen krátce. Únor byl co do teplot v normálu. Březen byl celkově teplotně nad normálem asi o 3 stupně. A oč příjemněji bylo v březnu, o to ošklivěji bylo v dubnu, který byl chladný, zvláště kolem poloviny měsíce s hojnými dešťovými přeháňkami. 3. května v noci hřímala nad Domažlicemi první letošní bouřka. Květen a červen byly suché a teplejší než jindy v té době, dokonce ani obávaní ledoví muži (12. - 15. května) nepřinesli obvyklé ranní mrazíky. V červenci a v první polovině srpna byla vesměs stále tropická vedra. Tak např. 13. července bylo 40 stupňů. Celsia, o Vavřinecké pouti se ručička teploměru vyšplhala až přes 40 stupňů. Pak teploty rychle klesaly, počátek září byl chladný a deštivý a ani později jsme se nedočkali babího léta. První sníh napadl po 18. listopadu, do dvou dní však sešel. Ani v prosinci se neudržela trvalejší sněhová pokrývka. Čerchov je opravdu „pták -hlídač“, jak o něm kdysi napsala jedna česká spisovatelka. Díky této vyhaslé sopce se nemusíme bát ani prudkých bouřek, ani dešťových a sběhových přívalů. Protože větry tady vanou převážně od západu, rozrazí se obvykle mračna, která před sebou ženou, o Čerchov a vrací se zpět do Bavorska. Naši sousedé ve Furthu jsou na tom hůře, tam byla letos minimálně jedna pořádná průtrž mračen.

ZÁVĚREM

„Lidem nejvíce prospívají a škodí lidé“, řekl kdysi Cicero. Tenhle výrok, starý více než dva tisíce let, je pravdivý podnes. A tak do roku příštího přejme našemu městu i jeho občanům, aby v něm žilo co nejvíce lidí moudrých a uvážlivých, lidí, kteří umí a chtějí prospívat nejen sobě, ale i druhým.

Věra Závacká
kronikářka

OBSAH

	strana:
Městská správa	2
Investiční akce města v roce 1995	5
Správa nemovitostí města Domažlice	6
Technické služby města Domažlice	6
Jesle	7
Městské kulturní středisko	8
Školství	9
Dům dětí a mládeže	9
Kalendárium	11
Volba členů okresního shromáždění	11
Nový hraniční přechod pro pěší	11
Zemřel Václav Beran	11
A další úmrtí (Josef Urban)	12
Beseda o USA	12
Beseda s Milošem Zemanem	13
Jubileum Rudolfa Svačiny	14
Chodský bál	16
Vzpomínková slavnost republikánů	16
Koncert ke dni učitelů	16
Vystoupení furthského pěveckého sboru	17
Výstava v muzeu	17
Třetí abonentní koncert Kruhu přátel hudby	19
Schválen Program regenerace městské památkové rezervace	20
Koncert ve Furthu	22
Výstava ve Furthu	22
Domažlický půlmaratón	23
Beseda s Vratislavem Ebrem	23
Knihovnická výročí	23
Lidový šperk v Muzeu Jindřicha Jindřicha	24
Požár Chodského hradu	24
Obnova stavby	45
Finance	45
Další osud sbírek	46
Problém s děkovnou slavností	48
Vyšetřování příčiny požáru	50
Oslavy osvobození	52
Čestní občané Domažlic, jmenování po roce 1989	55
Úspěch umělecké školy	55
Dia výstava	55

Koncert v Kadani	56
Benefiční koncert	57
Výstava obrazů, fotografií a keramiky	57
Návštěva z Budelu	58
Návštěva Ivana Kočárníka	58
Stromy přátelství	59
Nová pojišťovna	59
Hry bez hranic	59
Vandalové opět řádili	60
Pivní slavnosti	62
Padělané tisícovky už i u nás	63
Nejlepší sportovci města Domažlic	63
Domažlice opět městem diplomatických jednání	64
Chodské slavnosti – Vavřínecká pouť	65
Další setkání historických vozidel	67
Jezdecké závody	68
Koncert Eduarda Hakena	69
Nový pěvecký sbor	69
Abonentní koncert	70
Léčitelé v Domažlicích	70
Změna v městské radě	72
Volba člena okresní školské rady	72
Koncert filharmoniků	72
Skandál se stánkem v Alejích	73
Zrušení pobočky knihovny na Kozinově poli	75
Městské kulturní středisko jde s dobou	77
A znovu léčitelé	77
Stávka lékařů	78
Stánkaři u bývalého Svazarmu	78
Koncert Čerchovanu	79
Módní přehlídka	79
Koncert Nového sboru	79
Závody psích spřežení	80
Rekonstrukce Bartoškovy ulice	80
Vánoční koncert	81
Vánoční koncert Kühnova dětského sboru	81
Koncert Mrákovských	81
Kulturní kalendář	82
Město vystoupilo z Euroregionu Šumava	82
Doprava přes Folmavu roste	83
Vietnamci – stálý problém Domažlic	83
Počasí v roce 1995	86
Závěrem	87
Obsah	88